Пърси Джаксън
и боговете на Олимп

ДОСИЕТАТА НА ГЕРОЯ

РИК РИЪРДЪН

ЕГМОНТ

РИК РИЪРДЪН
ДОСИЕТАТА НА ГЕРОЯ

Превод: Владимир Молев

chitanka.info

С „Досиетата на героя“ старшият писар на лагера на нечистокръвните Рик Риърдън ти дава възможност да надникнеш още веднъж в света на древногръцките богове и съвременните герои. В книгата те очакват три незаписани досега приключения на Пърси Джаксън, тайни интервюта с него и приятелите му, карта на лагера на нечистокръвните, загадки за герои и още!

Тези свръхсекретни досиета съдържат поверителна информация, която ще те подготви за собствените ти страховити премеждия, НО помни, че те са предназначени само и единствено за твоите полубожествени очи! Никое смъртно дете не трябва да се докосва до тях, ако не иска да си навлече гнева на някой недотам дружелюбен герой от лагера…

ПИСМО ОТ ЛАГЕРА НА НЕЧИСТОКРЪВНИТЕ

Здравейте, млади полубогове!

Ако четете тази книга, мога само да поднеса искрените си извинения. Животът ви е на път да стане значително по-сложен.

Предполагам, вече сте осъзнали, че не сте простосмъртни. Книгата, която разлиствате, е предназначена да послужи за упътване, разкриващо света на полубоговете, и никое обикновено човешко дете не трябва да я вижда. Като старши писар на лагера на нечистокръвните се надявам, че тази строго секретна информация ще ви помогне да останете живи по време на своето обучение.

„Досиетата на героя“ съдържат три от най-опасните приключения на Пърси Джаксън, до този момент останали незаписани. Ще научите за срещата му с безсмъртните и ужасни синове на Арес. Ще откриете истината за бронзовия дракон, отдавна считан в лагера само за легенда. И ще разберете как Хадес се сдобива с ново тайно оръжие, в чието създаване Пърси става неволен участник. Не ви разказвам тези истории, за да ви ужася, а защото е важно да разберете колко опасен може да бъде животът на един герой.

Хирон също така ми разреши да споделя и поверителните интервюта, които направих с някои от най-великите герои на лагера, включително Пърси Джаксън, Анабет Чейс и Гроувър Андъруд. Моля, помнете, че тези интервюта ми бяха дадени с молба за изключителна дискретност. Споделите ли тази информация с някой

смъртен, можете да се намерите срещу копието на Клариса. А, повярвайте ми, наистина не искате това.

Прочетете страниците на тази книга внимателно, тъй като вашите собствени приключения тепърва започват. Нека боговете бдят над вас!

Искрено ваш:
Рик Риърдън,
старши писар на лагера на нечистокръвните

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И ОТКРАДНАТАТА КОЛЕСНИЦА

Бях в час, когато чух звуците.

ДЗЪН! АУ! ДЗЪЪТ! ОХ!

Звучеше, все едно някой е нападнат от обсебени от зли сили пилета. Повярвайте ми, това е ситуация, в която съм изпадал.

Никой друг не забелязваше шумотевицата. Бяхме в лабораторията и всички разговаряха, поради което за мен не бе трудно да отида и да погледна през прозореца, правейки се, че чистя стъкленицата си.

И наистина, на улицата имаше момиче с изваден меч. Беше висока и мускулеста като баскетболистка, с гъста кестенява коса, джинси, военни ботуши и дънково яке. Тя размахваше меча си към ято черни птици с размера на гарвани и на няколко места от дрехите й стърчаха пера. Над лявото й око имаше кървава драскотина. Докато гледах, една от птиците изстреля перо като стрела, което се заби в рамото й. Тя изруга и замахна, но проклетото пернато отлетя.

За нещастие познавах момичето. Беше моята стара неприятелка — Клариса. Обикновено тя изкарваше по цяла година в лагера, затова нямах никаква идея какво търси в Горен Истсайд по средата на учебен ден. Бе очевидно обаче, че е в беда. Нямаше да издържи още дълго.

Направих единственото нещо, което можех.

— Госпожо Уайт — рекох, — може ли да отида до тоалетната? Мисля, че ще повърна.

Знаете как учителите казват, че вълшебната думичка е „моля“, нали? Те обаче лъжат. Има вълшебна фраза: „Повръща ми се“. Тя ще ви изведе от класната стая по-бързо от всичко друго.

— Върви! — каза госпожа Уайт.

Изтичах през вратата, съблечайки в движение лабораторната престилка, ръкавиците и защитните си очила. Извадих и оръжието си — химикалката Вертоп.

В коридора никой не ме спря. Излязох през физкултурния салон и стигнах на улицата тъкмо навреме, за да видя как Клариса удря една от дяволските птици с тъпото на меча си, като в странна игра на бейзбол. Птицата изгрячи и след спираловиден полет се удари в тухлената стена и падна в една кофа за боклук. Дузина като нея обаче все още кръжаха около момичето.

— Клариса! — извиках.

Тя ме погледна невярващо.

— Пърси? Какво правиш…

Прекъсна я обаче залп от пера-стрели, които профучаха над главата й и се забиха в стената.

— Ами това е училището ми — съобщих й.

— Такъв ми бил късметът — изръмжа тя, но бе твърде заета с битката, за да се оплаква.

Извадих химикалката си, която се превърна в дълъг метър бронзов меч, и се присъединих към схватката. Замахвах и отблъсквах, двамата с Клариса сечахме и мушкахме, докато птиците не се превърнаха в купчина перушина.

И двамата дишахме тежко. Имах няколко драскотини, но нищо сериозно. Измъкнах едно перо от ръката си. Раната не бе дълбока и ако не бе отровна, нямах проблеми. Извадих пакетче амброзия от якето си, която пазех за спешни случаи, и я разчупих на две, като предложих малко и на Клариса.

— Не ми трябва помощта ти — промърмори тя, но взе амброзията.

Хапнахме малко — с храната на боговете не се прекалява, иначе може да те изпепели. Предполагам, затова няма голям брой дебели богове. Така или иначе, след няколко мига раните и синините ни бяха заздравели.

Клариса прибра меча си и изтупа дънковото си яке.

— Ами хубаво. Ще се видим после.

— Чакай! — спрях я. — Не можеш просто да си тръгнеш.

— Разбира се, че мога.

— Какво става? Какво правиш толкова далеч от лагера? Защо тези птици бяха подир теб?

Клариса ме бутна или поне се опита да го направи. Аз обаче бях свикнал с номерата й. Просто отстъпих настрана и я оставих да

залитне.

— Хайде де — казах, — едва не те убиха пред училището ми. Това става моя работа.

— Не, не става!

— Нека ти помогна.

Тя си пое дъх. Трепереше. Имах чувството, че иска да ме цапардоса, но в същото време в очите й се четеше отчаяние, като да е в голяма беда.

— Братята ми — каза накрая, — правят си майтап с мен.

— О — казах аз, без да съм особено впечатлен. Клариса имаше много роднини в лагера. Всички те се биеха помежду си. Предполагам, това се очакваше, тъй като бяха синове и дъщери на бога на войната, Арес.

— Кои? Шърман и Марк?

— Не — каза тя и в гласа й прозвуча страх, който не бях долавял преди, — безсмъртните ми братя. Деймос и Фобос.

Седнахме на една пейка в парка и Клариса ми разказа цялата история. За училището не се притеснявах особено. Госпожа Уайт щеше да предположи, че сестрата ме е изпратила у дома, а шестият час бе по трудово обучение. Господин Бел никога не проверяваше кой присъства.

— Нека проверим дали съм разбрал правилно — казах аз, — взела си колата на татко си за разходка и после си я изгубила.

— Не е кола — изръмжа Клариса, — а бойна колесница! И той ми нареди да я взема. Бе нещо като… проверка. Трябва да я върна по залез-слънце. Но…

— Братята ти са я откраднали.

— Те са обичайните й колесничари — каза тя, — мразят някой друг да я пипа. Затова я откраднаха и ме прогониха с противните си, пускащи стрели пилета.

— Това ли са домашните любимци на баща ти?

Тя кимна нещастно.

— Те са пазители на храма му. Както и да е, ако не намеря колесницата…

Изглеждаше, все едно ще заплаче. Да ви кажа, не я обвинявах. Виждал съм баща й ядосан и не е приятна гледка. Ако Клариса се

провалеше, щеше да я накаже лошо. Ама наистина лошо.

— Ще ти помогна — казах аз.

Тя изсумтя.

— Че защо ти е? Ние не сме приятели.

Не можех да оспоря това. Клариса ми бе правила сечено милион пъти, но въпреки това идеята тя или който и да е било да бъде бит от Арес, не ми допадаше. Чудех се как да й обясня това, когато момчешки глас каза:

— Ау, виж. Мисля, че плачка!

Един тийнейджър се бе облегнал на телеграфен стълб. Бе облечен с раздърпани джинси, черна тишъртка и кожено яке, на косата си носеше превръзка, а в колана — затъкнат нож. Очите му бяха с цвета на пламъци.

— Фобос — стисна юмруци Клариса, — къде е колесницата, идиот такъв?

— Ти я загуби — подразни я той, — защо питаш мен?

— Ах, ти малък…

Клариса извади меча си и се втурна към него, но Фобос изчезна, когато тя замахна. Острието се заби в телеграфния стълб.

Фобос се появи на пейката до мен. Смееше се лудешки, но млъкна, когато опрях върха на Вртоп в гърлото му.

— По-добре върни тая колесница — рекох му, — преди да се ядосам наистина.

Той изсумтя и се опита да изглежда корав, поне дотолкова, доколкото някой може да е корав с меч, опрян в гърлото.

— Кое е дребното ти гадже, Клариса? Помощ ли ти трябва за изпитанията?

— Той не ми е гадже — Клариса издърпа меча си от телеграфния стълб, — дори не ми е приятел. Това е Пърси Джаксън.

Нещо в изражението на Фобос се промени. Изглеждаше изненадан, дори леко нервен.

— Синът на Посейдон? Който ядоса тате? Но това е толкова мило, Клариса! Да се сдушиш със заклетия ни враг!

— Не се сдушавам с никого!

Очите на Фобос блеснаха яркочервени. Клариса изпищя. Тя размаха ръце във въздуха, като че я нападаха невидими гадини.

— Моля те, не!

— Какво й правиш? — попитах.

Клариса отстъпи към улицата, бясно размахвайки меча си.

— Спри го! — казах на Фобос и натиснах с меча си малко по-силно, но той просто изчезна, за да се появи отново до телеграфния стълб.

— Не се вълнувай толкова, Джаксън — каза Фобос, — просто й показвам истинските й страхове.

Блясъкът в очите му изчезна.

Клариса рухна на земята, дишайки тежко.

— Ах ти, изрод такъв — изпъшка тя, — само да те хвана…

Фобос обаче вече гледаше към мен.

— Ами ти, Пърси Джаксън? Какъв ли е твоят съкровен страх? Ще разбера, да знаеш. Аз винаги разбирам такива неща.

— Върни колесницата — опитах се да прозвуча спокоен, — веднъж се изправих срещу татко ти. Ти не ме плашиш.

Фобос се изсмя.

— Нали казват, че няма от какво да се боим, освен от самия страх? Нека ти разкрия тогава моята малка тайна, геройче. Аз съм страхът. Ако искаш колесницата, ела си я вземи. Тя е отвъд водата. Там, където живеят малки диви животинки. Място тъкмо като за теб.

Той щракна с пръсти и изчезна в облак жълта мъгла.

Знаете ли, срещал съм много чудовища и богове, които не са ми симпатични, но Фобос беше върхът. Не обичам бабаити. Никога не съм бил сред отличниците в даскало, затова изкарах голяма част от живота си, защитавайки себе си и приятелите си от кретени, които искат да ме уплашат. Начинът, по който Фобос ми се изсмя, по който повали Клариса само с поглед…

Прииска ми се да дам на този тип добър урок.

Помогнах на Клариса да стане. Лицето й все още бе мокро от пот.

— Сега вече навита ли си да ти помогна? — попитах.

Взехме метрото, като не спирахме да се оглеждаме за още атаки, но никой не ни обезпокои. Докато се возехме, Клариса ми разказа за Деймос и Фобос.

— Те са низши богове — каза тя. — Фобос е страхът. Деймос — ужасът.

— И каква е разликата?

Тя се намръщи.

— Мисля, че Деймос е по-едър и грозен. Добър е в това да плаши цели тълпи. Фобос действа повече на лично ниво. Може да влезе в главата ти.

— От него ли идва думата фобия?

— Да — изръмжа тя, — много се гордее с това. Всички тези фобии са кръстени на него. Мижитурка!

— Защо обаче не искат да караш колесницата?

— Това е ритуал, обикновено запазен само за синовете на Арес, когато навършат 15 години. Аз съм първата дъщеря, получила шанса от много години насам.

— Браво на теб!

— Кажи го на Деймос и Фобос. Те ме ненавиждат. Трябва да върна колесницата в храма!

— А къде е този храм?

— На самолетоносача „Интрепид“[1].

— О! — като се замислих, в това имаше смисъл. Никога не се бях качвал на стария самолетоносач, но знаех, че днес се ползва за нещо като военен музей. Вътре сигурно имаше пушки, бомби и други опасни играчки. Местенце, тъкмо като за някой бог на войната.

— Имаме около четири часа до залеза — предположих, — времето е предостатъчно, ако успеем да намерим колесницата.

— Но какво имаше предвид Фобос, като каза, че е отвъд водата? В името на Зевс, та ние сме на остров. Това може да означава която и да е било посока!

— Каза нещо за диви животни — спомних си аз, — малки животинки.

— Зоологическа градина?

Кимнах. Зоопаркът зад водата бе може би този в Бруклин или пък… някое по-труднодостъпно местенце. С малки животинки. Някъде, където на никой не би му хрумнало да търси бойна колесница.

— Статън Айлънд[2] — рекох, — там имат малка зоологическа градина.

— Може би — каза Клариса, — това звучи като място, което Деймос и Фобос биха скрили нещо. Ако бъркаме обаче…

— Нямаме време, за да бъркаме.

Слязохме от метрото на Таймс Скуеър и взехме линия номер едно за корабната гара.

В три и половина бяхме на ферибота за Статън Айлънд заедно с група туристи, които се бяха струпали по такелажа на горната палуба и снимаха като полудели, докато минавахме покрай Статуята на свободата.

— Направил я е по модел на майка си — казах аз, докато я гледах.

Клариса се намръщи.

— Кой?

— Бартолди — отговорих, — човекът, който е построил Статуята на свободата. Бил син на Атина и я моделирал да прилича на нея. Поне така ми каза Анабет.

Клариса завъртя очи. Анабет бе най-добрата ми приятелка и бе луда на тема архитектура и монументи. От време на време забърсвах някой факт от нея.

— Безполезна информация — обади се Клариса, — ако не ти помага в битка, е напълно ненужна.

Можех да възразя, но тъкмо тогава фериботът се наклони, като да се е ударил в скала. Туристите полетяха напред, блъскайки се един в друг. Клариса и аз изтичахме до предната част на кораба. Водата под нас закипя. И тогава от вълните се надигна главата на морски змей.

Чудовището бе голямо поне колкото кораба. Бе сиво-зеленикаво, подобно на крокодил с остри като бръснач зъби. И вонеше… като нещо, току-що издигнало се от дъното на пристанището в Ню Йорк. На врата му имаше ездач, едър тип с черни гръцки доспехи. Лицето му бе покрито с грозни белези, а в ръката си държеше копие.

— Деймос! — изкрещя Клариса.

— Здравей, сестричке — усмивката му бе почти толкова ужасяваща, колкото и тази на чудовището, — искаш ли да поиграем?

Изчадието изрева. Туристите запищяха и се разпръснаха. Нямах представа какво точно виждат. Мъглата обикновено пречеше на смъртните да виждат чудовищата в истинския им вид, но каквото и да виждаха, бяха ужасени.

— Остави ги на мира! — извиках.

— Или какво, сине на морския бог? — изсмя се Деймос. — Брат ми каза, че си смотан. Освен това, аз обичам ужаса. Аз живея от ужаса!

Той пришпори морския змей, който удари ферибота с глава. Корабчето се разлюля силно. Запищяха аларми. Пътниците започнаха да падат един връз друг, мъчейки се да избягат. Деймос започна да се смее лудешки.

— Това беше — изръмжах аз. — Клариса, хвани се.

— За какво?

— За мен. Сега ще пояздим.

Тя не възрази и ме сграбчи.

— Едно, две, три — СКАЧАМЕ!

Скочихме от горната палуба право в морето, но останахме под вода само за миг. Усетих как силата на океана преминава в мен. По мое желание водата се завъртя около тялото ми, набирайки сила, докато не излетяхме на гърба на мощен, десетметров воден смерч, издигащ се във въздуха. Насочвахме се право към чудовището.

— Ще можеш ли да се оправиш с Деймос? — извиках на Клариса.

— Определено — каза тя, — само ме доближи на около три метра.

Спуснахме се към чудовището. Тъкмо когато то оголи зъби, аз наклоних смерча на една страна и Клариса скочи. Тя се блъсна в Деймос и двамата паднаха в морето.

Морският змей се обърна към мен. Бързо обърнах водовъртежа към него, след което призовах цялата си сила и издигнах водите на още по-голяма височина.

БУУУУХ!

Петдесет хиляди литра солена вода се удариха в чудовището. Аз скочих над главата му, извадих Вртоп и замахнах с всичка сила към врата му. Изчадието изрева, когато зелена кръв бликна от раната му. Сетне потъна под вълните.

Гмурнах се под водата и видях как звярът се отдалечава към открито море. Морските змейове имат една хубава черта — мъчно понасят болката.

Клариса изплува близо до мен, кашляйки. Доплувах до нея и я хванах.

— Докопа ли Деймос?

Клариса поклати глава.

— Пъзльото изчезна по време на битката. Но съм сигурна, че ще го видим отново. Както и Фобос.

Туристите все още търчаха по ферибота, обзети от паника, но ранени нямаше. Корабът не бе сериозно повреден. Прецених, че не трябва да оставаме тук. Хванах ръката на Клариса и накарах вълните да ни отнесат до Статън Айлънд.

На запад слънцето залязваше по брегoвете на Джърси.

Времето ни изтичаше.

Досега не се бях застоявал задълго в Статън Айлънд и затова бях изненадан да видя колко голям е всъщност. Освен това не бе приятен за разходки. Улиците криволичеха влудяващо и всичко изглеждаше построено на баир. Бях сух (никога не се мокрех в океана, освен ако сам не поисках), но дрехите на Клариса все още бяха прогизнали и тя оставяше влажни следи след себе си, поради което не ни пуснаха в автобуса.

— Никога няма да стигнем навреме — въздъхна тя.

— Престани да мислиш по този начин — опитах се да прозвуча уверено, но самият аз също започвах да се измъчвам от съмнения. Щеше ми се да имаме някакви подкрепления. Играта на двама полубогове срещу двама низши богове изобщо не бе равностойна и не бях сигурен какво точно ще правим, щом срещнем Деймос и Фобос заедно. В ума ми отекваха думите на Фобос:

„Какъв ли е твоят съкровен страх? Ще разбера, да знаеш. Аз винаги разбирам такива неща.“

След като обиколихме половината остров и минахме през няколко предградия, две църкви и един „Макдоналдс“, най-после намерихме знак, на който се четеше „Зоологическа градина“. Трябваше да завием по поредната криволичеща уличка, която имаше дървета от едната страна, преди да стигнем до входа.

Жената, която продаваше билети, ни изгледа подозрително, но, слава на боговете, имах достатъчно пари, за да влезем.

Когато минахме около терариума, Клариса спря.

— Ето я.

И наистина, на кръстопътя между градината за домашни любимци и басейна на морската видра седеше огромна

златисточервена колесница, в която бяха впрегнати четири черни коня. Колесницата бе украсена невероятно детайлно. Щеше да бъде красива, ако картините не показваха хора, умиращи в агония. Конете бълваха огън от ноздрите си.

Семейства с колички минаваха точно до колесницата, все едно я нямаше. Предполагам, че мъглата около нея наистина бе силна, тъй като единственият камуфлаж бе написана на ръка бележка, поставена върху гърдите на единия от конете. Надписът върху нея гласеше:

ОФИЦИАЛНО ПРЕВОЗНО СРЕДСТВО

НА ЗООЛОГИЧЕСКАТА ГРАДИНА.

— Къде ли са Фобос и Деймос? — промърмори Клариса, докато изтегляше меча си.

Аз не ги виждах никъде, но това със сигурност бе капан.

Съсредоточих се върху конете. Обикновено мога да говоря с коне, тъй като те са създадени от баща ми. Казах:

Хей, огнедишащи коне, елате тук!

Един от конете изцвили презрително. Разбрах какво се опитва да ми каже, но няма да го повторя тук. Невъзпитано е.

— Ще се опитам да взема юздите — каза Клариса, — конете ме познават. Прикривай ме.

— Аха — не бях сигурен как точно трябва да я прикривам с меч, но отворих очите си на четири, докато Клариса приближаваше колесницата. Тя мина покрай конете почти на пръсти.

Замръзна, когато до нея мина една госпожа с тригодишно момиченце. Момиченцето каза:

— Я, огнено пони!

— Не бъди глупава, Джеси — каза майката отегчено, — това е официалното превозно средство на зоологическата градина.

Момиченцето се опита да възрази, но майката я хвана за ръката и те продължиха по пътя си. Клариса приближи колесницата. Ръката й бе на сантиметри от перилото, когато конете се изправиха на задните си

крака, цвилейки и бълвайки огън. Фобос и Деймос се появиха в колесницата, и двамата облечени в катраненочерни доспехи. Фобос се ухили, а червените му очи блеснаха. Белязаното лице на Деймос бе дори още по-отвратително отблизо.

— Ловът започва! — изрева Фобос. Клариса отскочи назад, когато той шибна конете с камшик и насочи колесницата право към мен.

Ще ми се да ви кажа, че в този момент съм направил нещо наистина героично, че съм застанал само с меча си срещу връхлитащите огнедишащи коне или нещо подобно.

Всъщност побягнах.

Прескочих една кофа за боклук, а после и една ограда, но нямаше начин да надбягам колесницата. Тя просто събори оградата и продължи след мен, прегазвайки всичко по пътя си.

— Пърси, внимавай! — съвсем ненужно ми извика Клариса.

Скочих и се приземих на един каменен остров по средата на басейна на видрите. Призовах воден стълб от басейна и го стоварих върху конете. По този начин ги обърках и поне временно изгасих пламъците им. Видрите обаче не бяха доволни. Те започнаха да лаят и кряскат. Прецених, че е по-добре бързо да напусна острова им, преди подире ми да тръгнат и гневни морски бозайници.

Хукнах, докато Фобос ругаеше и се опитваше да овладее конете. Клариса използва тази възможност, за да скочи на гърба на Деймос, докато той надигаше копието си. И двамата паднаха от колесницата, която се наклони напред.

Чух как Клариса и Деймос започват да се дуелират с мечовете си, но нямах време да се тревожа за това, тъй като Фобос отново тръгна подире ми. Хукнах към аквариума, а колесницата бе плътно зад мен.

— Хей, Пърси — извика Фобос подигравателно, — подготвил съм нещо за теб!

Обърнах се и видях как колесницата се стапя, а конете се превръщат в метал, който се слива с нея като глина. Колесницата се превърна в метална конструкция с подобни на гъсеници колела и оръдейна кула с дълго дуло. Танк. Познах какъв е от уроците по история. Фобос ми се хилеше от върха на „Панцер“, оръжие, невиждано от Втората световна война насам.

— Кажи зеле! — каза той.

Претърколих се на една страна, когато танкът стреля.

БУМ! Един павилион се взриви и от него във всички посоки се разлетяха плюшени играчки, пластмасови чашки и портативни камери. Докато Фобос презареждаше оръжието си, аз се изправих на крака и се втурнах към аквапарка.

Исках около мен да има вода. Това винаги увеличаваше силата ми. Освен това имаше вариант Фобос да не успее да прекара колесницата през прага. Но пък ако просто го срутеше, това нямаше да помогне…

Хукнах през стаите, осветени в странна синя светлина от аквариумите. Сепии, риби-клоуни и змиорки ме зяпаха, докато минавах покрай тях. Можех да чуя шепота на малките им умове: „Сине на морския бог! Сине на морския бог!“

Страхотно е да си звезда в света на мекотелите.

Спрях се на края на аквапарка и се заслушах. Първоначално не чух нищо. Но после…

Бръмм, бръмммм.

Звук от различен двигател.

Не повярвах на очите си, когато Фобос се появи в аквапарка, яхнал един „Харли-Дейвидсън“. Бях виждал този мотоциклет и преди, украсеният му с илюстрация на черен пламък двигател, поставките за пушки, седалката, която изглеждаше като направена от човешка кожа. Това бе същият мотор, на който видях Арес при първата си среща с него. Досега не ми бе хрумвало, че това е поредната форма на неговата бойна колесница.

— Здрасти, нещастник — каза Фобос, докато изтегляше един огромен меч от ножницата му, — време е да се уплашиш.

Надигнах собствения си меч, решен да се изправя срещу него, но тогава очите на Фобос блеснаха по-ярко и аз направих грешката да погледна в тях.

Внезапно се озовах на друго място. Бях в лагера, най-любимото ми място в целия свят.

Сега обаче той беше в пламъци.

Дърветата горяха. От хижите се носеше дим. Гръцките колони, придържащи комплекса за хранене, бяха рухнали. Голямата къща бе димяща руина. Приятелите ми стояха на колене и ме умоляваха нещо. Анабет, Гроувър, всички в лагера.

„Спаси ни, Пърси — плачеха те. — Избери!“

Стоях като вцепенен. Това бе мигът, който винаги се бях страхувал, че ще настъпи. Пророчеството, времето на което щеше да дойде, когато навърша шестнайсет. Щях да направя избор, който да спаси или унищожи Олимп.

И сега моментът бе настъпил. Нямах идея какво да сторя. Лагерът гореше. Приятелите ми молеха за помощ. Сърцето ми туптеше бясно. Не можех да мръдна.

Ами ако направех грешка?

И тогава чух гласовете на рибите от техните аквариуми:

„Сине на морския бог! Събуди се!“

Внезапно усетих силата на океана около себе си, на стотици галони солена вода, на хиляди риби, опитващи се да привлекат вниманието ми. Не бях в лагера. Това не бе реално. Фобос просто ми бе показал най-големия ми страх.

Мигнах и видях как острието на Фобос лети към главата ми. Надигнах Вртоп и блокирах тъкмо преди да бъда разсечен на две.

Контраатакувах и пронизах Фобос в рамото. Златният Икор, кръвта на боговете, се просмука в ризата му.

Фобос изръмжа и замахна към мен. Блокирах с лекота. Без силата на страха, Фобос не струваше. Дори не бе кадърен боец. Притиснах го, замахнах към лицето му и го одрах по бузата. А той се ядоса още повече и така стана дори по-непохватен. Не можех да го убия, той бе безсмъртен. Но не бихте познали това от изражението на лицето му. Богът на страха изглеждаше изплашен.

Накрая го ритнах към фонтана. Мечът му падна в дамската тоалетна. Сграбчих го за доспехите и го издърпах така, че застанахме лице в лице.

— Сега ще изчезнеш — казах му — и повече няма да пречиш на Клариса. Ако те видя още веднъж, ще ти оставя още по-голям белег на много по-болезнено място!

Той преглътна.

— Пак ще се видим, Джаксън!

И изчезна в жълтеникава мъгла.

Обърнах се към рибите в аквариумите.

— Благодаря ви, момчета.

После погледнах към мотоциклета на Арес. Досега не бях карал „Харли-Дейвидсън“, още по-малко такъв, който всъщност е всесилна бойна колесница, но пък колко трудно можеше да бъде? Скочих на него, запалих двигателя и се спуснах през аквапарка, за да помогна на Клариса.

Нямах проблеми да я намеря. Просто следвах следите от разрушения. Огради бяха разбити. Животните тичаха свободни. Язовци и лемури нападаха машина за пуканки. Един дебел леопард се бе излегнал на пейка в парка, а около него имаше гълъбови пера.

Спрях мотоциклета до градината за домашни любимци и заварих Деймос и Клариса при козите. Клариса бе на колене. Хукнах към нея, но внезапно спрях, когато видях как Деймос се видоизменя. Сега се бе превърнал в Арес — високия бог на войната, облечен в кожени дрехи и с тъмни очила. Цялото му тяло пушеше от гняв, докато той надигна юмрук над Клариса.

— Провали ме отново — изрева богът на войната, — казах ти какво ще стане!

Той се опита да я удари, но Клариса отстъпи назад с писъци:

— Не, моля те!

— Глупаво момиче!

— Клариса! — извиках аз. — Това е илюзия. Бори се с него!

Фигурата на Деймос потръпна.

— Аз съм Арес — настоя той, — а ти си едно безполезно момиче! Знаех си, че ще ме провалиш. Сега ще изпиташ силата на гнева ми.

Исках да се спусна на помощ и да се изправя срещу Деймос, но знаех, че това няма да помогне. Клариса трябваше да го направи. Това бе нейният страх. Тя трябваше да го преодолее сама.

— Клариса — казах аз. Тя ме погледна и аз се опитах да задържа погледа й, — бори се с него! Той може само да говори.

— Не… не мога.

— Да, можеш. Ти си воин. Ставай!

Тя се поколеба. Сетне започна да се изправя.

— Какво правиш? — изрева Арес. — Пълзи и се моли за милост, момиче!

Клариса си пое дълбоко дъх, треперейки. После много тихо каза:

— Не мисля.

— КАКВО?

Тя надигна меча си.

— Уморих се да се страхувам от теб.

Деймос замахна, но Клариса отби удара му. Потръпна, ала не падна.

— Ти не си Арес — каза Клариса, — дори не си добър боец.

Деймос изръмжа безпомощно. Когато удари отново, Клариса бе готова. Тя го обезоръжи и го прониза в рамото — не дълбоко, но достатъчно, за да нарани дори един бог.

Той изпищя и започна да блести.

— Погледни настрана! — казах на Клариса.

Отклонихме очи, докато Деймос избухна в златиста светлина — приемайки истинската си божествена форма — и изчезна.

Останахме сами, като изключим козите от градината, които душеха дрехите ни, търсейки храна.

Мотоциклетът отново се бе превърнал в бойна колесница с впрегнати в нея коне.

Клариса ме погледна внимателно. Тя избърса мръсотията от лицето си.

— Не си видял нищо от това. Нищо, разбра ли?

Аз се ухилих.

— Защо, справи се чудесно.

Тя погледна към небето, което вече поаленяваше иззад дърветата.

— Скачай в колесницата — каза Клариса, — все още ни предстои дълъг път.

Няколко минути по-късно стигнахме ферибота на Статън Айлънд и си спомнихме нещо елементарно — че сме на остров. Корабчето не приемаше автомобили. Или колесници. Или мотоциклети.

— Супер — оплака се Клариса, — и какво ще правим сега? Ще яздим това нещо през моста Веразано?

И двамата знаехме, че нямаме време за това. Между Бруклин и Ню Джърси имаше мостове, но така щяхме да изгубим часове, за да стигнем до Манхатън, дори ако успеехме да заблудим хората, че се возим на нормална кола.

Тогава ми хрумна нещо.

— Ще минем по прекия път.

Клариса се намръщи.

— Какво имаш предвид?

Затворих очи и започнах да се концентрирам.

— Давай право напред! Давай!

Клариса бе толкова отчаяна, че не се поколеба. Тя извика „Дий!“ и махна с камшик над конете. Те се спуснаха право към водата. Представих си как морето се втвърдява, а вълните образуват стабилна повърхност по целия път към Манхатън. Бойната колесница удари пяната, от ноздрите на конете запуши дим, а ние се носехме право към пристанището в Ню Йорк.

Пристигнахме точно когато слънцето бе станало алено. Тежкият самолетоносач, служещ за храм на Арес, се издигаше пред нас като огромна стена от сив метал, а палубата му бе пълна с изтребители и военни хеликоптери. Спряхме колесницата на товарната площадка и аз скочих от нея. Поне веднъж бях щастлив да стъпя на твърда земя. Задържането на колесницата над вълните бе едно от най-трудните неща, които бях правил някога. Бях изтощен.

— По-добре да се махам, преди Арес да се появи — казах аз.

Клариса кимна.

— Ще те убие на секундата — съгласи се тя.

— Поздравления — рекох, — мисля, че изкара шофьорска книжка.

Тя уви юздите около ръката си.

— За това, което видя, Пърси… Имам предвид, когато бях уплашена…

— Няма да кажа на никого.

Тя ме погледна. Беше и неудобно.

— Фобос изплаши ли те?

— Аха. Видях лагера в пламъци. Видях как приятелите ми ме молят за помощ, а аз не знам какво да направя. За миг не можех да помръдна. Бях парализиран. Знам как си се чувствала.

Тя сведе поглед.

— Ами… предполагам, че трябва да ти…

Думите заседнаха в гърлото й. Подозирам, че Клариса никога не бе благодарила на никого през целия си живот.

— Споко — казах й.

Сетне се извърнах, но тя извика.

— Пърси?

— Да?

— Когато… имаше това видение за приятелите си…

— Да, ти беше сред тях — рекох, — ама не казвай на никого, става ли? Иначе ще трябва да те убия.

На лицето й се появи слаба усмивка.

— Ще се видим после.

— Доскоро!

Тръгнах към метрото. Денят бе дълъг и бях готов да се прибера вкъщи.

---

[1] Буквално „Неустрашимия“. Морски, въздушен и космически музей в Ню Йорк, организиран върху стар самолетоносач. — Бел.прев. ↑

[2] Един от петте района в Ню Йорк. Намира се на едноименния остров. — Бел.прев. ↑

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БРОНЗОВИЯТ ДРАКОН

Ако денят ти трябва да бъде съсипан, разчитай на дракон да го стори.

Знам какво говоря. Патил съм си от тези същества. Блъскали са ме, драскали са ме, пърлили са ме и са ме тровили. Бил съм се с едноглави, двуглави, осмоглави, деветоглави дракони, а също и с такива, на които ако загубиш бройката на главите, умираш.

Но в случая с бронзовия дракон? Тогава бях напълно сигурен, че ще свършим като драконови хруски!

А вечерта започна спокойно. Бе краят на юни. Две седмици по-рано се бях върнал от последното си пътешествие, а животът в лагера на нечистокръвните лека-полека се нормализираше. Сатирите се закачаха с дриадите. В горите виеха чудовища. Лагеруващите си правеха шеги един с друг, а директорът на лагера Дионис превръщаше всеки непослушен в храст. Нали ви казвам, обичайното за лагера през лятото.

След вечеря всички бяхме много развълнувани, тъй като се очертаваше играта „Плени знамето“ да бъде абсолютно свирепа.

Предишната нощ хижата на Хефест беше поднесла сензацията, отмъквайки знамето от хижата на Арес. Това те сториха — благодаря, благодаря — с моя помощ, което означаваше, че децата на Арес ще излязат жадни за кръв. Е, те винаги са такива, но тази нощ повече от обикновено.

За синия отбор се състезаваха хижите на Хефест, Аполон и Хермес, както и аз — единственото в лагера дете на Посейдон. Лошите новини бяха, че както никога хижите на Атина и Арес се бяха обединили срещу нас в червения отбор, заедно с децата на Афродита, Дионис и Деметра. Хижата на Атина държеше другото знаме, а техен капитан бе моята приятелка Анабет.

Тя не е някой, когото бихте искали за враг.

Точно преди играта, тя дойде при мен.

— Хей, водорасляк!

— Кога ще спреш да ме наричаш така?

Тя добре знае, че мразя този прякор, най-вече защото така и не мога да му измисля достоен отговор. Като дъщеря на Атина, тя не ми оставя много възможности. „Бухалова главо“ и „Мъдро момиче“ не звучат много обидно.

— Знаеш, че го обичаш! — тя ме блъсна с рамо, което, предполагам, трябваше да е приятелски жест, но понеже бе в пълно бойно снаряжение, всъщност бе болезнено. Сивите й очи блеснаха под шлема. Русата й опашка падаше над едното рамо. Да изглеждаш сладък в доспехи не е проста работа, но Анабет успява да го постигне.

— Знаеш ли какво — тя снижи глас, — довечера ще ви премажем, но ако заемеш някоя по-безопасна позиция… например на десния фланг… ще се погрижа да не те млатят много.

— Е, благодаря ти — казах, — но аз излизам за победа.

Тя се усмихна.

— Тогава ще се видим на бойното поле.

Тя притича обратно до съотборниците си, които се засмяха и вдигнаха поздравително ръце. Никога не я бях виждал толкова щастлива, като че шансът да ме набие е най-хубавото нещо, което се е случвало в живота й.

Бекендорф застана до мен с шлем в ръка.

— Тя те харесва, човече.

— Аха — промърморих, — за мишена.

— Тц. Винаги правят така. Ако едно момиче се опитва да те убие, значи е хлътнало здравата.

— В това има голям смисъл.

Бекендорф сви рамене.

— Знам ги аз тия работи. Трябва да я питаш за фойерверките.

Не можех да преценя дали говори сериозно. Бекендорф бе главният отговорник за хижата на Хефест. Той бе едър, винаги намръщен тип с мускули като на професионален ръгбист и ръце, загрубели от работата в пещите. Наскоро бе навършил осемнайсет и се готвеше наесен да следва в университета в Ню Йорк. Понеже беше по-голям, обикновено го слушах за такива неща, но самата идея да поканя Анабет да излезем на четвърти юли за фойерверките на плажа —

всички щяха да отидат там с гаджетата си, — караше стомаха ми да се свива.

Тогава покрай нас мина Силена Берегард, главната отговорничка на хижата на Афродита. От три години бе публична тайна, че Бекендорф е влюбен до уши в нея. Тя имаше дълга черна коса и големи кафяви очи, а походката й привличаше погледите на момчетата. Тя каза:

— Късмет, Чарли!

Никой друг не наричаше Бекендорф на първо име. Тя го дари с ослепителна усмивка и след това отиде при Анабет в червения тим.

— Ъъъ — Бекендорф преглътна. Изглеждаше, че е забравил как точно се диша.

Потупах го по рамото.

— Мерси за съвета, пич. Хубаво е да видя, че се справяш толкова добре с момичетата. Хайде да вървим в гората.

Както може да се очаква, ние с Бекендорф се нагърбихме с най-опасната работа. Докато децата на Аполон подсигуряваха защитата със стрелите си, тези на Хермес щяха да атакуват в средата на гората, за да разсеят противника. В това време аз и Бекендорф щяхме да разузнаем в левия фланг, да намерим знамето на врага, да се справим със защитниците му и да го отнесем при нас. Проста работа.

А защо левия фланг ли?

— Защото Анабет искаше да отидем на десния — казах на Бекендорф, — което означава, че не иска да ходим при левия.

Бекендорф кимна.

— Нека се облечем.

Той разработваше тайно оръжие за нас двамата — хамелеонов бронзов костюм, омагьосан така, че да се слива с околната среда. Ако застанехме пред скали, нашите шлемове, нагръдници и щитове щяха да посивеят. Ако застанехме пред храсти, металът щеше да стане зелен като листата. Не бе истинска невидимост, но си бе добро прикритие, поне от разстояние.

— Това нещо се кове много бавно — предупреди ме Бекендорф, — гледай да не го повредиш!

— Няма, капитане.

Той изръмжа. Бе видимо, че обича да го наричат „капитане“. Останалите от хижата на Хефест ни пожелаха късмет и ние тръгнахме към гората. Броните ни веднага станаха кафяво-зелени в тон с цветовете на дърветата.

Пресякохме рекичката, която играеше ролята на граница между двата отбора. Чувахме звука от битка в далечината — как мечове се удрят в щитове. Зърнах проблясък от някакво магическо оръжие, но не видяхме никого.

— Нямат пазачи по границата — прошепна Бекендорф, — това е странно.

— Самоуверени са — предположих, но в действителност бях притеснен. Анабет бе отличен стратег. Не бе в нейния стил да подцени защитата, дори когато отборът й има числено превъзходство.

Навлязохме в територията на врага. Знаехме, че трябва да бързаме, тъй като нашият тим играеше защитно и това не можеше да продължи до безкрай. Рано или късно хлапетата на Аполон щяха да бъдат премазани. Чедата на Арес нямаше да бъдат спрени от нещо толкова незначително като стрели.

Започнахме да пълзим около основата на един огромен дъб. Почти подскочих, когато от ствола му се появи лицето на момиче.

— Къш — изсъска тя и изчезна отново в дървесната кора.

— Дриади — изсумтя Бекендорф, — толкова са чувствителни.

— Аз не съм! — долетя приглушен глас от дървото.

Продължихме да се движим. Трудно бе да се определи къде точно се намираме. Някои основни белези бяха налице — рекичката, някои възвишения и множество древни дървета, но като цяло гората имаше навика да се преподрежда. Предполагам, че на горските духове им ставаше скучно. И така пътеките сменяха посоката си, а дърветата — местонахождението си.

Тогава внезапно се озовахме в края на сечище. И когато видях планината от пръст, разбрах, че сме загазили.

— Хефесте! — прошепна Бекендорф. — Могилата на мравките!

Исках да се обърна и да побягна. Досега не бях виждал Могилата на мравките, но бях чувал истории от други герои в лагера. Тя почти достигаше върховете на дърветата, висока колкото четириетажна сграда. Бе проядена от тунели, а в тях имаше хиляди…

— Мирмеки — процедих.

Това на старогръцки значи мравка, но не си мислете, че става дума за обикновени мравки. Тези биха докарали инфаркт на всеки специалист за борба с насекомите.

Мирмеките бяха големи колкото немски овчарки. Брониранитe им коруби бяха кървавочервени, а очите — черни като катран. Зловещите им челюсти щракаха безспир. Някои бяха нарамили цели клони, а други — парчета сурово месо, за чийто произход не исках да се замислям. Но повечето носеха метални части — стари доспехи, мечове, чинии за храна, които някак си бяха попаднали тук. Една мравка носеше лъскавия черен гюрук на спортна кола.

— Обичат лъскавите неща — прошепна Бекендорф, — и най-вече златото. Чувал съм, че в мравуняка им има повече злато отколкото във Форт Нокс.

В гласа му се долови алчност.

— Не си го и помисляй — предупредих го.

— Няма бе — обеща ми той, — нека се махнем оттук преди…

Очите му се разшириха.

На петнайсетина метра от нас две мравки мъкнеха към мравуняка огромно парче метал. Бе с размера на хладилник, блестящо като злато или бронз, със странни издатини от двете страни и дебели проводници, стърчащи от края. Сетне мравките го завъртяха и видях лице.

Подскочих.

— Но това е…

— Шшт — Бекендорф ме придърпа обратно към храстите.

— Но това е… — повторих.

— Драконова глава — каза той удивен, — виждам я.

Само муцуната бе дълга колкото цялото ми тяло. Устата бе зинала, разкривайки огромни метални зъби, подобни тези на акула. Люспите бяха от злато и бронз, а очите представляваха рубини, големи колкото юмрука ми. Главата изглеждаше така, сякаш е откъсната от тялото, по краищата се виждаха следи от челюсти. Проводниците бяха изгорели и изкривени.

Главата явно бе и тежка. Мравките с мъка я премествaха с по едва няколко сантиметра при всяко движение.

— Ако успеят да я докарат до могилата — каза Бекендорф, — другите ще им помогнат. Трябва да ги спрем!

— Така ли? — попитах аз. — Защо?

— Това е знак от Хефест. Хайде!

Не знаех за какво говори, но никога не бях виждал Бекендорф изпълнен с такава решителност. Той се затича по края на сечището, а доспехите му се сляха с околната среда. Готвех се да го последвам, когато нещо остро и студено се опря във врата ми.

— Изненада — каза гласът на Анабет точно до мен — явно тя пак носеше своята шапка-невидимка.

Опитах се да помръдна, но тя притисна острието под брадичката ми. Силена се появи измежду дърветата с изваден меч. Бронята й, типично за стила на Афродита, бе розово-червена, пасваща на дрехите и грима й. Приличаше на военен модел на Барби.

— Добра работа — похвали тя Анабет.

Една невидима ръка взе меча ми. Анабет свали шапката си и изникна до мен, самодоволно усмихната.

— Толкова е лесно да следиш момчета. Вдигат повече шум от влюбен минотавър.

Поаленях. Опитах се да си спомня дали не съм казал нещо унизително за себе си. Нямах представа откога Анабет и Силена ни бяха подслушвали.

— Ти си наш затворник — обяви Анабет, — нека хванем и Бекендорф и…

— Бекендорф! — за миг бях забравил за него, но той все още тичаше към драконовата глава. Вече бе пробягал около дванайсет метра. Не бе забелязал момичетата или факта, че не тичам подире му.

— Хайде! — казах на Анабет.

Тя ме дръпна назад.

— Къде си мислиш, че отиваш, затворнико?

— Виж!

Тя погледна към сечището и за пръв път осъзна къде се намираме.

— О, Зевсе…

Бекендорф изскочи на открито и удари една от мравките. Мечът му отскочи от черупката й. Мравката се обърна към него, щракайки с челюстите си. Преди дори да мога да извикам, чудовищното насекомо

ухапа Бекендорф по крака и той рухна на земята. Втора мравка изплю слуз в лицето му и той изкрещя. Изтърва меча си и започна трескаво да търка очи.

Втурнах се напред, но Анабет отново ме спря.

— Недей!

— Чарли! — изпищя Силена.

— Спри — изсъска Анабет, — късно е вече.

— Какво говориш? — отвърнах. — Трябва да…

Тогава забелязах как около Бекендорф се струпват още мравки — десет, после двайсет. Те го хванаха за доспехите и го понесоха към могилата с такава скорост, че той просто изчезна в един от тунелите.

— Не! — Силена блъсна Анабет. — Ти ги остави да отнесат Чарли!

— Нямаме време да спорим — каза Анабет, — да тръгваме!

Помислих, че тя ще ни поведе в битка да спасим Бекендорф, но вместо това тя се спусна към драконовата глава, която мравките бяха забравили, поне за момента. Хвана я за проводниците и започна да я влачи към гората.

— Какво правиш? — попитах аз — Бекендорф…

— Помогни ми — простена Анабет, — бързо, преди да се върнат!

— Богове! — възкликна Силена. — Теб те е грижа повече за това парче метал, отколкото за Чарли?

Анабет се изправи, хвана я за раменете и я раздруса.

— Слушай ме, Силена. Това са мирмеки. Като червените мравки, но много, много по-лоши. Те са отровни. Пръскат киселина. Общуват си с всички останали мравки и нападат заедно всяко нещо, което ги застраши. Ако се втурнем да помагаме на Бекендорф сега, ще ни отмъкнат навътре като него. Ще ни трябва помощ, за да си го върнем. Голяма помощ. А сега грабвай проклетите тръби и дърпай!

Не знаех какво е замислила Анабет, но съм изкарал достатъчно приключения с нея, за да знам, че тя не прави нищо без причина. Тримата успяхме да домъкнем драконовата глава в гората. Анабет не ни остави да спрем, докато не се отдалечихме на петдесетина ярда от сечището. Сетне се проснахме на земята, изпотени и задъхани.

Силена се разплака.

— Сигурно вече е мъртъв.

— Не — възрази Анабет, — не е. Няма да го убият веднага. Имаме около половин час.

— Откъде знаеш? — попитах.

— Чела съм за мирмеките. Те парализират жертвата си така, че тя да омекне, преди…

Силена се разплака още по-силно.

— Трябва да го спасим!

— Силена — каза Анабет. — Ще го спасим, обаче трябва да се овладееш. Има начин.

— Викни останалите — рекох — или пък Хирон. Хирон ще знае какво трябва да се направи.

Анабет поклати глава.

— Те са разпръснати из цялата гора. Докато ги съберем, ще бъде твърде късно. Освен това, дори обединени, героите от лагера не са достатъчни, за да завладеят Могилата на мравките.

— Тогава какво ще правим?

Анабет посочи главата на дракона.

— Добре — кимнах, — ще изплашим мравките с метално чучело?

— Това е автоматон — каза тя.

Това не ме изпълни с оптимизъм. Автоматоните бяха вълшебни бронзови роботи, изковани от Хефест. Повечето от тях бяха ненормални машини за убиване. Другите бяха по-лоши.

— И какво? — попитах. — Това е само една глава. При това счупена.

— Пърси, това не е какъв да е автоматон — отговори ми Анабет, — това е Бронзовия дракон. Не си ли чувал разказите за него?

Погледнах я тъпо. Анабет бе израснала в лагера и вероятно знаеше купища истории, за които не бях и чувал.

Очите на Силена се разшириха.

— Да не искаш да кажеш, че това е старият пазител? Но това е само легенда!

— Чакайте — възкликнах, — кой е старият пазител?

Анабет си пое дълбоко въздух.

— Пърси, в дните преди Дървото на Талия, преди лагерът да има магически защити, които да удържат чудовищата, отговорниците опитвали различни неща, с които да се защитават. Най-прочутото им

изобретение бил Бронзовия дракон. Децата на Хефест го изковали с благословията на своя баща. Той бил толкова могъщ, че повече от десетилетие нито едно чудовище не пристъпило в границите на лагера. Но после… преди около петнайсет години, той изчезнал в гората.

— И ти мислиш, че това е главата му?

— Ами трябва да е тя. Мирмеките вероятно са я изкопали, докато са търсели злато. Не са могли да го преместят целия и затова са откъснали главата. Тялото едва ли е далеч.

— Но както каза, те са откъснали главата. Вече полза от този дракон няма.

— Не е така — присви очи Анабет. Можех да кажа, че мозъкът й бясно работи. — Можем да го сглобим отново. Ако успеем да го включим…

— Той ще ни помогне да спасим Чарли! — възкликна Силена.

— Я чакайте малко — рекох, — в този план има страшно много „ако“. Ако го намерим, ако го активираме навреме, ако той реши да ни помогне. Нали каза, че е изчезнал преди петнайсет години?

Анабет кимна.

— Казват, че двигателят му се изхабил и той се скрил в гората, за да се самоизключи. Или пък програмата му се е повредила. Никой не знае със сигурност.

— Значи искаш да сглобим повреден дракон с повредена програма?

— Трябва да опитаме! — настоя Анабет. — Това е единствената надежда на Бекендорф! Освен това, подозирам, че главата е знак от Хефест. Драконът би искал да помогне на едно от децата на своя бог. Бекендорф би искал да опитаме.

Идеята не ми хареса. Но пък от друга страна, нямах по-добро предложение. Нямахме много време, а освен това Силена щеше да изпадне в шок, ако скоро не направехме нещо. Каквото и да е то. А и Бекендорф бе казал нещо за знак от Хефест. Може би сега бе моментът да открием дали е прав.

— Ами хубаво — съгласих се, — хайде да търсим обезглавения дракон!

Търсенето отне цяла вечност или поне на мен ми се стори така, вероятно защото през цялото време си представях как Бекендорф стои

парализиран и изплашен в могилата, а мравките около него нетърпеливо щракат с челюсти в очакване той да омекне.

Не бе трудно да намерим дирята на мравките. Те бяха влачили драконовата глава през гората, оставяйки в калта дълбоки следи. Ние на свой ред влачихме главата в обратна посока.

Едва ли бяхме изминали повече от четвърт миля — започвах сериозно да се притеснявам за времето, което имаме, — когато Анабет прошепна:

— В името на безсмъртните…

Бяхме стигнали до ръба на кратер — нещо бе оставило дупка като от метеорит върху горската повърхност. Стените й бяха хлъзгави и затрупани с изпопадали дървесни стволове. Следите от мравките стигаха до дъното, а там се виждаше нещо огромно и метално. От края му стърчаха проводници.

— Вратът на дракона — казах, — дали мравките са направили този кратер?

Анабет поклати глава.

— Надали. Прилича повече като да е паднал метеорит.

— Хефест — рече Силена — богът стои зад това. Хефест иска да намерим дракона. Той иска да спасим Чарли… — думите й заглъхнаха в хлипове.

— Хайде тогава — опитах се да я окуража — да включим това лошо момче.

Да докараме главата на дракона до дъното бе лесно. Пуснахме я по склона и тя се удари във врата с шумно, металическо ДРЪН! Виж, свързването на двете части се оказа по-сложно.

Нямахме никакви инструменти, нито пък опит.

Анабет нагласяше жиците и ругаеше на старогръцки.

— Трябва ни Бекендорф. Той щеше да се справи с това за секунди.

— Твоята майка не е ли богинята на изобретателите? — попитах.

Анабет ме изгледа накриво.

— Да, но не в този смисъл на думата. Добра съм в идеите, не в техническата част.

— Е, ако трябваше да избера един човек в света, който да закачи обратно главата ми, бих избрал теб — казах аз. Просто го казах. Исках

да прозвучи окуражително, но веднага разбрах, че е прозвучало тъпо.

— Ооо — подсмръкна Силена и избърса сълзите си, — Пърси, но това беше толкова мило!

Анабет поруменя.

— Млъкни, Силена. И ми подай кинжала си.

За миг се уплаших, че Анабет възнамерява да ме наръга, но вместо това тя го използва като отвертка и отвори едно табло на драконовата шия.

— Започва се — въздъхна тя. И започна да напасва бронзовите жички.

Това отне доста време. Прекалено много.

Предположих, че играта „Плени знамето“ вече е свършила. Чудех се колко ли време ще отнеме на другите да разберат, че ни няма, и да започнат да ни търсят. Ако сметките на Анабет бяха верни (а те винаги бяха), то на Бекендорф му оставаха пет-десет минути, преди мравките да го нападнат.

Най-накрая Анабет се изправи и въздъхна. Ръцете й бяха мръсни и издраскани. Ноктите й бяха изпочупени. На челото й имаше мазно петно, следствие от решението на дракона да я изпръска с машинно масло.

— Добре — каза тя, — мисля, че е готово.

— Мислиш? — попита истерично Силена.

— Дано да е — намесих се, — нямаме време. Как обаче се включва това чудо? Има ли съединител или нещо подобно?

Анабет посочи рубинените очи.

— Въртят се по часовниковата стрелка. Предполагам, че трябва да ги завъртим.

— Ами да, и на мен да ми завъртят очите, ще се събудя — съгласих се, — а какво ще правим, ако ни се ядоса?

— Ще умрем — отговори Анабет.

— Супер! — отвърнах. — Нямам търпение.

Заедно завъртяхме рубинените очи на дракона. Те незабавно светнаха. Анабет и аз отскочихме толкова бързо, че паднахме един върху друг. Устата на дракона се разтвори като в прозявка. Главата се обърна и ни изгледа. От ушите започна да излиза пара, когато съществото се опита да стане.

Когато установи, че не може да мръдне, драконът изглеждаше объркан. Той обърна глава и разгледа пръстта. Най-накрая разбра, че е погребан. Вратът се опъна веднъж, втори път… и кратерът изригна.

Драконът се изправи със странни движения, изтърсвайки се подобно на куче. Бе толкова впечатляващ, че никой от нас не можеше да проговори. Имам предвид, да, трябваше му едно минаване през автомивката и оттук, и оттам висяха жици, но тялото му бе повече от забележително. Високотехнологичен танк с крака. Златни и сребърни люспи го покриваха, някои от тях инкрустирани със скъпоценни камъни. Краката му бяха дебели като дървесни стволове, а от пръстите му изкачаха стоманени нокти. Нямаше криле — както и повечето гръцки дракони, но опашката му бе поне толкова дълга, колкото тялото. Тоест поне колкото училищен автобус. Вратът заскърца, когато съществото надигна глава към небето и избълва победна струя пламък.

— Е… — казах тихо аз, — работи.

За нещастие драконът чу думите ми. Рубинените очи се фокусираха към мен и муцуната му се приближи на пет сантиметра от лицето ми. Инстинктивно посегнах към меча си.

— Драконе, спри! — извика Силена. Бях изумен, че може да говори толкова властно. Автоматонът се обърна към нея.

Силена преглътна нервно.

— Пробудихме те, за да защитиш лагера. Спомняш ли си? Това е задачата ти!

Драконът поклати глава, като да е замислен. Прецених, че шансът Силена да бъде изпържена от огнена струя е около петдесет процента. Тъкмо реших да скоча на врата на създанието, за да го разсея, когато Силена каза:

— Чарлс Бекендорф, синът на Хефест, е в беда. Мирмеките го отмъкнаха. Той се нуждае от помощта ти.

Като чу името на Хефест, драконът изпъна шия. Металното му тяло потръпна, а около нас отново се посипа пръст. Драконът се огледа наоколо, сякаш търсеше врага.

— Трябва да му покажем пътя — заяви Анабет, — хайде, драконе! Да освободим сина на Хефест! Следвай ни!

С тези думи тя извади меча си и тримата излязохме от ямата.

— За Хефест! — извика Анабет, което беше хитро от нейна страна.

Хукнахме през гората. Като погледнах назад, видях, че бронзовият дракон ни следва плътно. Червените му очи блестяха, а от ноздрите му излизаше пара.

Това ме стимулира да тичам още по-бързо към Могилата на мравките.

Когато стигнахме сечището, драконът сякаш долови миризмата на Бекендорф. Той се втурна напред и ние трябваше да отскочим от пътя му, за да не бъдем сплескани. Мина покрай нас със скърцащите си стави, събаряйки дървета и оставяйки огромни кратери по земята с всяка своя стъпка.

Спусна се право към могилата. В първия миг мирмеките не разбраха какво точно им се случва. Драконът просто мина през тях, като стъпка няколко. След това обаче общият им мозък заработи.

„Голям лош дракон“ — вероятно съобщи той, защото мравките едновременно нападнаха автоматона от всички страни, а още стотици наизлизаха от могилата. Драконът обаче избълва огромна струя огън и цяла колона от тях се обърна в паническо отстъпление. Кой да знае, че мравките са запалими?

Въпреки това другите продължаваха да прииждат.

— Влизаме вътре — нареди Анабет, — докато са заети с дракона!

Силена се спусна напред и за пръв път в живота си следвах дете на Афродита в битка. Минахме покрай мравките, но те не ни обърнаха внимание. По някаква причина считаха дракона за по-голяма заплаха.

Кой знае защо.

Влязохме в най-близкия тунел и едва не повърнах от миризмата. Нищо, ама наистина нищо не вони по-зле от гигантски мравуняк. Веднага разбрах, че оставят храната си да изгние, преди да я изядат. Някои наистина трябваше да им достави хладилници.

Пътуването ни вътре бе кошмарно спускане през тъмни тунели и мрачни хранилища, покрити с черупки от умрели насекоми и локви слуз. Покрай нас мравки се стичаха за борба с дракона, но ние винаги просто им правехме път и те не ни обръщаха внимание. Слабият блясък на бронзовото острие на меча ми осветяваше пътя ни, докато навлизахме все по-дълбоко в мравуняка.

— Вижте! — каза Анабет.

Погледнах към една странична зала и сърцето ми прескочи удар. От тавана се спускаха огромни слузести торби, предполагам, пълни с ларви, но не това привлече вниманието ми. Подът на пещерата бе покрит със златни монети, скъпоценни камъни и други съкровища — мечове, шлемове, музикални инструменти, бижута. Те грееха, подсказвайки, че са магически.

— И това е само една от залите — каза Анабет, — има вероятно стотици подобни, затрупани със съкровища.

— Това няма значение — прекъсна я Силена, — трябва да намерим Чарли.

Още нещо удивително — дете на Афродита, което не се интересува от бижута.

Продължихме напред. След още шест метра стигнахме поредната пещера, вонята в която бе толкова непоносима, че носът ми се запуши напълно. Подобно на дюни един върху друг бяха струпани различни мравешки деликатеси — кости, парчета изгнило месо, дори гозби от лагера. Предполагам, мравките крадяха това, което героите оставяха недоизядено. В основата на една от купчините Бекендорф се мъчеше да се изправи.

— Чарли! — извика Силена и се спусна да му помага.

— Слава на боговете! — възкликна той. — Краката ми са… парализирани!

— Ще ти мине — успокои го Анабет, — но трябва да те измъкнем оттук. Пърси, хвани го от другата страна.

Силена и аз надигнахме Бекендорф и след това четиримата тръгнахме по обратния път през тунелите. В далечината чувах звуци от битка — удари по метал, свистене на пламък, щракане на мравешки челюсти.

— Но какво става? — попита Бекендорф. Тялото му се напрегна. — Да не сте включили дракона?

— Опасявам се, че да — отговорих, — изглеждаше единственият начин да те измъкнем.

— Не може просто така да включите един автоматон! Трябва да оправите настройките на двигателя, да му направите диагностика… кой знае какво ще направи сега! Трябва да се измъкнем!

В крайна сметка се оказа, че не се налага да се измъкваме, тъй като драконът сам дойде при нас. Тъкмо се чудехме кой тунел води до

изхода, когато цялата могила се взриви, покривайки ни с пръст от глава до пети. Внезапно се оказахме под открито небе. Драконът бе точно над нас, мачкаше могилата на мравките и се мъчеше да се отърси от плъзналите по цялото му тяло мирмеки.

— Хайде! — извиках. Отърсихме се от пръстта и се спуснахме по остатъците от мравуняка, влачейки Бекендорф със себе си.

Нашият драконов приятел обаче бе в беда. Мирмеките прегризваха спойките на неговата броня и пръскаха киселина по нея. Драконът ги мачкаше, хапеше и обливаше с огън, но бе очевидно, че няма да издържи още дълго. От бронзовата му повърхност се издигаше пара.

По-лошо, някои от мравките ни забелязаха. Предполагам, не бяха доволни от това, че им отмъкваме вечерята. Отрязах главата на една, а Анабет прониза друга точно между антенките. Когато бронзовото острие проби черупката, цялата мравка се разпадна.

— Мисля… че мога да ходя и сам — каза Бекендорф и се просна по очи веднага щом го оставихме да провери това.

— Чарли! — Силена му помогна да се изправи и го остави да се подпре на нея, теглейки го, докато ние с Анабет разчиствахме просека през мравките. Някакси стигнахме края на сечището, без да бъдем ухапани или изгорени от киселината, макар едната ми маратонка да пушеше от нея.

Драконът, който още се сражаваше в сечището, залитна. От едната му страна се издигаше облак от киселинни изпарения.

— Не можем да го оставим да умре! — извика Силена.

— Прекалено е опасно да се върнем — тъжно каза Бекендорф, — инсталацията му…

— Чарли — помоли го Силена, — той спаси живота ти! Опитай нещо. Заради мен.

Бекендорф се поколеба. Лицето му все още бе червено от мравешката киселина и той изглеждаше така, сякаш всеки миг може да припадне. Накрая обаче стъпи здраво на крака и каза:

— Пригответе се да бягаме — след което се втренчи в сечището и извика: — Драконе! Извънредна защита бета — активирай!

Драконът се обърна по посока на звука. Той спря да се бори с мравките и очите му започнаха да блестят. Въздухът замириса на озон като пред гръмотевична буря.

ССССССССССССС!

Сини светкавици изскочиха от лъскавата броня и се спуснаха по тялото му, поразявайки мравките. Някои от тях просто експлодираха. Други почерняха и се сгърчиха. За броени секунди драконът се изчисти от всички нападатели. Оцелелите се оттеглиха панически, криейки се в останките от мравуняка си, пришпорвани от светкавиците, които ги удряха по задните части.

Драконът триумфално изрева, след което горящите му очи се насочиха към нас.

— А сега — каза Бекендорф, — бягаме.

Този път не извикахме: „За Хефест!“, ами „Помоооооооощ!“.

Драконът се втурна след нас, целейки ни с огнени струи и светкавици и изглеждаше като да се забавлява страхотно.

— Как се изключва това чудо? — извика Анабет.

Бекендорф, чиито крака вече си бяха наред (нищо не възстановява организма така, както огнедишащо чудовище, което иска да те докопа), поклати глава и задъхан изпъшка:

— Изобщо не трябваше да го включвате! Ненадежден е! След няколко години автоматоните стават непредвидими!

— Мерси за информацията — изкрещях в отговор, — но въпросът е как се изключва!

Бекендорф се огледа паникьосан.

— Там!

Пред нас се виждаха очертанията на скала, висока почти колкото дърветата. Горите бяха пълни със странни каменни образувания, но такова досега не бях виждал. Приличаше на гигантска рампа за скейтборд, наклонена на една страна и с отвесен склон.

— Вие отивайте до основата на скалата — каза Бекендорф, — трябва да разсеете дракона. Ангажирайте му вниманието с нещо!

— А ти къде ще отидеш? — попита Силена.

— Ще видиш. Давай сега!

Бекендорф се шмугна зад едно дърво, докато аз се обърнах и извиках на дракона:

— Ей, гущере! Устата ти смърди на бензин!

Драконът избълва струи черен пушек от ноздрите си. След това се спусна към мен. Земята се разтърси под краката му.

— Хайде! — хвана ме за ръката Анабет. Хукнахме към задната част на скалата. Драконът ни последва.

— Трябва да го задържим тук — каза Анабет. Тримата извадихме мечовете си.

Драконът ни настигна и спря. Той протегна врат и ни огледа, като че не можеше да повярва, че сме толкова глупави и оставаме да се бием. Сега, след като ни бе хванал, имаше толкова много различни начини, по които може да ни убие, че вероятно не можеше да реши кой точно да използва.

Ние се разпръснахме още при първата струя огън, която изпепели земята, на която бяхме стояли допреди миг.

После видях Бекендорф над нас — на върха на скалата — и разбрах какво се опитва да направи. Имаше нужда обаче от точен изстрел. Трябваше да прикова вниманието на дракона към себе си.

— Ааа! — извиках аз и нападнах. Ударих крака на дракона и отрязах един от ноктите му.

Главата му остро изскърца, когато той погледна надолу към мен. Изглеждаше по-скоро озадачен, отколкото ядосан, а в очите му се четеше въпросът: „Защо ми отряза нокътя?“.

След това отвори уста, като разкри стотици, остри като бръснач, зъби.

— Пърси! — извика предупредително Анабет.

Останах неподвижен.

— Само още малко…

— ПЪРСИ!

Точно преди драконът да ме схруска, Бекендорф скочи от скалите и се приземи точно на врата му.

Драконът се изправи на задните си крака и започна да бълва огън, опитвайки се да се отърве от Бекендорф, но той остана върху него, подобно на каубой, докато чудовището скачаше напред-назад. Гледах втрещен как приятелят ми отваря някакво табло в основата на драконовата глава и изважда някаква жичка.

Драконът мигновено замръзна. Очите му изгаснаха. Превърна се в статуя на дракон, оголил зъби срещу небето.

Бекендорф се спусна от врата на дракона и рухна до опашката му, изтощен и задъхан.

— Чарли — извика Силена, след което изтича до него и го целуна по бузата, — ти успя!

Анабет дойде до мен и ме стисна за рамото.

— Хей, водорасляк, добре ли си?

— Да… май — мислех си колко близо бях до това да се превърна в полубожествена нискокалорична закуска за дракони.

— Беше страхотен — усмивката на Анабет бе много по-приятна от тази на дракона.

— Ти също — отвърнах уморено. — Сега… какво ще правим с автоматона?

Бекендорф изтри потта от челото си. Силена още се вайкаше около драскотините и синините му и той изглеждаше замаян от цялото това внимание.

— Ами… ъъ… не знам — каза накрая, — може би мога да го поправя и да го докарам в лагера за пазител, ама това може да отнеме месеци.

— Струва си да опиташ — казах. Замислих се какво ли би било ако този дракон е на наша страна в битката с Кронос и титаните. Изчадията биха се замислили, преди да нападнат такова чудо. От друга страна, ако драконът отново полудееше и нападнеше героите — тогава щяхме да загазим яко.

— Видяхте ли всичките съкровища в Могилата на мравките? — попита Бекендорф. — Вълшебните оръжия? Доспехите? Тия неща могат наистина да ни помогнат.

— Не забравяй гривните — обади се замечтано Силена — и герданите.

Потреперих, когато си спомних вонята на онези тунели.

— Мисля, че това е приключение за по-нататък. За да вземем онова съкровище, ще ни трябва цяла армия от герои.

— Сигурно — отговори Бекендорф, — ама съкровището все пак си го бива.

Силена разглеждаше бронзовия дракон.

— Чарли, това бе най-смелото нещо, което съм виждала през живота си. Как само яхна този дракон!

Бекендорф преглътна.

— Ами… да. Значи… сигурно ще се съгласиш да гледаме фойерверките заедно?

Лицето на Силена грейна.

— Разбира се, глупчо! Опасявах се, че никога няма да попиташ.

Внезапно Бекендорф изглеждаше като нов човек.

— Ами, да си ходим тогава! Обзалагам се, че преследването на знамето вече е свършило.

Трябваше да се прибера бос, понеже киселината бе съсипала напълно маратонката ми. Когато я събух, видях, че слузта се е просмукала и в чорапа и е зачервила жестоко кожата на ходилото ми. Подпрях се на Анабет и тя ми помогна да куцукам по пътя през гората.

Бекендорф и Силена бяха пред нас, хванати за ръка, и ние им оставихме пространство.

Докато ги гледах, подпрян на Анабет, се почувствах неудобно. Проклех Бекендорф за смелостта — и нямах предвид това как се бе нахвърлил върху дракона. След три години той бе събрал кураж да попита Силена за среща. Не беше честно.

— Знаеш ли — каза Анабет, докато се препъвахме през един плитък поток, — онова не бе най-смелото нещо, което съм виждала.

Премигнах. Да не би да ми четеше мислите?

— Ъъ… какво имаш предвид?

Анабет стисна ръката ми, когато се олюляхме на един наклон.

— Ти застана пред дракона, за да може Бекендорф да скочи върху него. Това вече е смелост.

— Или глупост.

— Пърси, ти си смел — каза тя, — толкова ли е трудно просто да приемеш един комплимент?

Погледите ни се срещнаха. Лицата ни бяха на сантиметри едно от друго и сърцето ми се държеше странно, като че искаше да изхвръкне от гърдите ми.

— Ами… — казах аз, — предполагам, че Силена и Бекендорф ще гледат фойерверките заедно.

— И аз така мисля — съгласи се Анабет.

— Ами — повторих, — тогава дали…

Нямам представа какво мислех да кажа, но точно в този момент от храстите изскочиха три от децата на Атина с изтеглени мечове. Когато ни видяха, те се ухилиха до уши.

— Анабет — каза един от тях, — добра работа. Хайде да арестуваме тези двамата.

Зяпнах го.

— Какво? Играта не е ли свършила?

Децата на Атина се разсмяха.

— Още не. Но скоро ще свърши. След като хванахме вас.

— Пич, стига — възрази Бекендорф, — нямаш идея през какво минахме. Бихме се с дракон и всичките мравки от проклетата им могила.

— Да бе, да — отговори друго дете на Атина, без да се развълнува особено. — Анабет, разсеяла си ги отлично. Прекрасен план. Искаш ли да ги поемем оттук?

Анабет се отдръпна от мен. Бях сигурен, че ще ни пусне, но вместо това тя изтегли кинжала си и го насочи към мен.

— Не мисля — каза тя, — със Силена ще се справим и сами. Хайде, затворници. Движение.

Зяпнах я смаян.

— Ти си планирала това? Цялото нещо? Само за да не участваме в играта?

— И как смяташ съм го направила, Пърси? Смяташ ли, че мога предварително да уредя появата на дракона и мравките?

Не бе много вероятно, но с Анабет никога не можеш да бъдеш сигурен. Двете със Силена се спогледаха и бе видимо, че едвам сдържат смеха си.

— Ах, ти малка… — отворих уста аз, но не можах да измисля достойна обида.

През целия път до затвора протестирах. Бекендорф се присъедини към мен. След всичко случило се бе съвсем некоректно да се отнасят с нас като със затворници.

Анабет обаче само се усмихваше и накрая ни заключи. Докато се връщаше към съотборниците си, тя се обърна и ми намигна.

— Хей, нали ще се видим на фойерверките?

Шмугна се в гората, без дори да изчака отговора ми.

Погледнах към Бекендорф:

— Тя да не би… да ме покани на среща?

Той отвратено сви рамене.

— Не знам и не ме интересува. С момичетата изобщо не можеш да бъдеш сигурен в нищо. Предпочитам да се бия с дракони!

И така момичетата спечелиха играта.

ИНТЕРВЮ С КОНЪР И ТРАВИС СТОЛ, СИНОВЕ НА ХЕРМЕС

Коя е най-хубавата шега, която сте си правили с друг герой?

Конър: Златното манго!

Травис: О, да, това беше уникално.

Конър: Значи, взехме едно манго и го позлатихме. Освен това написахме „За най-готината“ върху него и го оставихме в хижата на Афродита, докато всички бяха на упражнения по стрелба с лък. Когато се върнаха, започнаха да се бият в спор коя е най-готина! Беше страшно забавно.

Травис: Обувки на „Гучи“ летяха от прозорците, момичетата разкъсваха дрехите си и се замерваха с червила и бижута. Приличаха на стадо подивели барбита.

Конър: След това разбраха какво сме направили и ни хванаха.

Травис: Това вече не беше яко. Не знаех, че има перманентен грим. Цял месец изглеждах като клоун.

Конър: Аха. А мен ме проклеха така, че каквото и да облека ми е с два номера по-малко. Приличах на идиот.

Травис: Ти си идиот.

С кой бихте искали да сте в отбор в играта „Плени знамето“?

Травис: С брат ми, за да го наглеждам.

Конър: С брат ми, понеже му нямам доверие. Освен него? С хижата на Арес.

Травис: Аха. Те са много силни, но и лесни за манипулиране. Идеална комбинация.

Кое е най-хубавото на това да си в хижата на Хермес?

Конър: Никога няма да останеш сам. Постоянно идват нови дечурлига. Винаги има някой, с когото да си поговориш.

Травис: Или с когото да се измайтапиш.

Конър: Или да преджобиш. Наистина сме едно голямо, щастливо семейство!

ИНТЕРВЮ С КЛАРИСА ЛА РЮ, ДЪЩЕРЯ НА АРЕС

С кой герой от лагера най-много би искала да се сбиеш?

Клариса: С който и да е нещастник, изпречил се на пътя ми. А, имате предвид някой конкретно. С новака в хижата на Аполон, Майкъл Ю. Искам да му счупя глупавия лък в още по-глупавата глава. Той мисли, че Аполон е по-велик от Арес задето има далекобойни оръжия. Но те ги използват, за да стоят надалеч от битките като истински страхливци. На мен ми дай копие и щит. Помни ми думата, някой ден ще се справя с Майкъл и ще направя мекушавата им хижа на трески.

Като изключим баща ти, кой е най-храбрият бог на Олимп?

Клариса: Е, никой не може да се мери с Арес, но смятам, че господарят Зевс е доста храбър. Все пак, той се е изправял срещу Кронос и Тифон. От друга страна, лесно е да си смел, когато сипеш светкавици върху противника. Не че имам нещо против, разбира се!

Отмъсти ли на Пърси Джаксън за това, че те изпръска с вода от тоалетните?

Клариса: Малкият пак се е хвалил, нали? Не го слушайте за всичко. Той обича да преувеличава нещата, а освен това, вярвайте ми, отмъщението иде. Тия дни ще го накарам да съжалява. Какво чакам още ли? Планирам нещата. Изчаквам правилния момент да нанеса своя удар. Не се страхувам от него, да ви е ясно. Ако някой каже нещо подобно, ще му уредя час при зъболекаря.

ИНТЕРВЮ С АНАБЕТ ЧЕЙС, ДЪЩЕРЯ НА АТИНА

Ако можеш да построиш нова сграда в лагера, каква ще е тя?

Анабет: Толкова мило от ваша страна, че попитахте. Нуждаем се от храм, спешно. Все пак сме деца на боговете на Олимп. Невероятно е, че още нямаме монумент, посветен на родителите си. Аз бих го разположила на Хълма на нечистокръвните. Ще го конструирам така, че всяка сутрин слънцето да осветява прозорците му и да очертава различен божествен символ на пода. Например, един ден орел, на другия — сова. Ще има статуи на всички богове, разбира се, както и места за приношения. Ще направя така, че да има перфектна акустика, като залата „Карнеги“, така че да си правим състезания по свирене на лира или флейта. Мога да продължавам още и още, но съм сигурна, че вече сте схванали идеята ми. Според Хирон за осъществяването на този проект ще трябва да продадем четири милиона камиона, пълни с ягоди. Според мен обаче си струва!

Освен вашата майка, кой от боговете на Олимп смятате за най-мъдър?

Анабет: Нека помисля… да ви кажа, при цялото си уважение към тях, боговете на Олимп не са известни с мъдростта си. Все пак Зевс, по свой начин, е мъдър. Запазил е семейството си цяло за четири хиляди години, а това никак не е лесно. Хермес е много умен, веднъж дори е заблудил Аполон, който също не е глупав. Винаги съм се възхищавала на Артемида. Тя не прави компромиси с убежденията си и живее живота си както намери за добре, вместо да спори с другите на Олимп. И понеже прекарва доста време в света на смъртните, разбира нещата. И понятие си няма от момчета обаче. Е, предполагам, че никой не е съвършен.

От всичките си приятели в лагера на нечистокръвните, кого би искала редом до себе си в битка?

Анабет: А, Пърси, разбира се. Няма място за сравнение. Е, вярно е, че понякога ме дразни, но можеш да разчиташ на него. Той е храбър и се бие много добре. И обикновено, ако ме слуша какво му говоря, печели.

Знае се, че често наричаш Пърси „водорасляк“. Коя негова черта те дразни най-много?

Анабет: Е, не му казвам така, защото е гений! Не че е глупав, дори е доста интелигентен. Понякога обаче се държи като кръгъл идиот. Не знам дали не го прави, само за да ме дразни. Има толкова хубави черти. Храбрец е. Има чувство за хумор. И изглежда много добре, но да не сте посмели да му го кажете.

Докъде бях стигнала? А, да. Та, той има хубави черти, но понякога е толкова… невъзприемчив! Точно това е думата. Имам предвид, че не забелязва съвсем очевидни неща, например това как се чувстват хората. Независимо дали му правят намеци, или са направо откровени. Какво? Не, нямам предвид някой или нещо конкретно! Говоря принципно. Защо всички си мислят, че… ох! Забравете.

ИНТЕРВЮ С ГРОУВЪР АНДЪРУД, САТИР

Коя е любимата ти мелодия за флейтата?

Гроувър: О, ами… малко се стеснявам. Веднъж един воден плъх ме помоли да му изсвиря „Любовта на гризача“. И… аз научих мелодията и си признавам, че обичам да я свиря. Честно казано, тя вече не е само за гризачи! Това е много сладка любовна история. Винаги се просълзявам, когато я свиря. Същото се случва и с Пърси, но подозирам, че е защото ми се смее!

Кой най-малко би искал да видиш в тъмна уличка — циклоп или разгневения господин Д.?

Гроувър: Бе-е-е! Що за въпрос е това? Да ви кажа, бих предпочел да видя господин Д., тъй като той е… по-мил. Да, той е много мил и щедър с нас, сатирите. Ние всички го обичаме. И не го казвам само защото може да чуе всичко и да ме смачка като буболечка, ако кажа нещо друго.

Според теб кое е най-красивото природно кътче в Америка?

Гроувър: Невероятно е, че все още е останало нещо, но наистина харесвам езерото Плесид в горната част на щата Ню Йорк. Много е красиво, особено през зимата. А и дриадите там са… хей, може ли да махнете това от интервюто. Хвойничка ще ме убие.

Толкова ли са вкусни наистина кенчетата?

Гроувър: Моята баба обичаше да казва: „Две кенчета на ден хапни, чудовищата изгони!“. В тях има много минерали, засищат, а консистенцията им е прекрасна. Наистина, има ли нещо, което да не е за харесване? Не е моя вината, че зъбите на хората не стават за нищо по-сериозно.

ИНТЕРВЮ С ПЪРСИ ДЖАКСЪН, СИН НА ПОСЕЙДОН

Коя е най-хубавата част от лятото в лагера на нечистокръвните?

Пърси: Да видя приятелите си, разбира се. Много е готино да се върнеш в лагера след цяла година училище. Усещането е като да се прибереш у дома. Първия ден от лятото, когато си дойда, се разхождам около хижите и гледам как Конър и Травис крадат, как Силена се мъчи да убеди Анабет да си сложи грим и как Клариса все още тика главите на новодошлите в тоалетните. Мило е, че някои неща никога не се променят.

Посещавал си много и различни училища. Къде е трудността в това да си новак?

Пърси: В изграждането на репутация. Всеки иска да те вкара в някакво клише, разбирате ли? Или си смотльо, или си пич, такива неща. Веднага трябва да стане ясно, че не си някой, с когото да се закачат, но не бива и да се държиш като гадняр. Да ви кажа обаче, не знам дали аз съм точният човек, от когото да търсите съвет. Аз не мога да изкарам и година, без да ме изритат или да взривя нещо.

Ако трябва да замениш Вертоп за друг магически предмет, какъв би бил той?

Пърси: Това вече е труден въпрос, тъй като наистина съм свикнал с Вертоп. Не мога да си представя живота без този меч. Но ще е яко, ако се направят доспехи, които да се превръщат в нормални дрехи. Носенето на броня е болезнено. Тя е тежка. И вътре в нея е жега. Освен това, не е много модерно. Така, че да имаш дрехи, които да могат да се превръщат в доспехи, би било наистина много полезно. Но пак не съм сигурен дали бих заменил меча си за такова нещо.

Много пъти животът ти е висял на косъм. Кой е най-страшният миг, който си изпитал като герой?

Пърси: Първата битка с Минотавъра, трябва да призная. Тогава просто не знаех какво става. Дори не знаех, че съм полубог. Мислех, че съм изгубил мама завинаги, бях на онзи хълм посред буря, изправен срещу онова бикоподобно нещо, а Гроувър бе припаднал и блееше „Яденеее!“. Беше ужасяващо!

Какъв съвет би дал на хлапетата, които подозират, че са полубогове?

Пърси: Молете се да грешите. Сериозно, сигурно да четеш за това е забавно, но да ти се случи наистина е лошо нещо. Ако мислите, че сте полубог, бързо си потърсете сатир. Можете да ги намерите във всяко училище. Смеят се особено и ядат всичко. Ходят малко странно, понеже крият копитата си в обувки. Та, намерете си училищния сатир и го помолете за помощ. Трябва бързо да стигнете лагера на нечистокръвните. Но наистина, не бихте искали да сте полубог. Не опитвайте това у дома.

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И МЕЧЪТ НА ХАДЕС

Идеята да изкарам Коледа в Подземния свят определено не беше моя.

Ако знаех какво ме чака, щях да си взема болнични. И така щях да си спестя срещата с армия демони, схватка с титан и клопка, която едва не изпрати мен и приятелите ми във вечен мрак.

Но не би. Трябваше да си взема проклетия изпит по английски. И така, в последния ден от срока си стоях в аудиторията на гимназия „Гуд“ с останалите ученици и опитвах да завърша есето си върху „Повест за два града“, която дори не бях чел. Тогава госпожа О’Лиъри се появи на сцената, лаейки като полудяла.

Госпожа О’Лиъри е домашната ми адска хрътка. Тя е огромно космато чудовище с размера на „Хамър“, с остри като бръснач зъби, подобни на кинжали нокти и блестящи червени очи. Голяма сладурана е и обикновено си стои в лагера на нечистокръвните — мястото, където се обучават героите. Затова бях малко изненадан да я видя как събаря елхичките и останалите декори за зимните празници тук.

Всички погледнаха към нея. Бях сигурен, че децата ще изпаднат в паника и ще хукнат към изходите, но те само започнаха да се подхилкват. Две от момичетата казаха:

— Колко е сладко!

Нашият учител по английски, който се казваше доктор Боринг[1] (наистина, не се шегувам), намести очилата си и се намръщи.

— Чий е този пудел? — попита.

Въздъхнах облекчено. Слава на боговете за мъглата — вълшебното покривало, която пречи на хората да виждат нещата такива, каквито са. И преди бях виждал как тя изкривява нещата, но представянето на госпожа О’Лиъри като пудел бе наистина върхът.

— Мой е, господине — казах, — съжалявам! Сигурно ме е последвал.

Някой зад мен започна да си тананика „Мери имаше овчица!“. Няколко деца се разхилиха.

— Достатъчно — извика господин Боринг. — Пърси Джаксън, това е последният изпит за годината. Не може пудели…

— Бау! — лаят на госпожа О’Лиъри разтърси залата. Тя започна да маха с опашка, като събори още няколко от джуджетата на Дядо Коледа. След това се наведе към предните си лапи и ме погледна така, сякаш искаше да я последвам.

— Ще я изведа оттук, господин Боринг — обещах, — и без това съм готов.

Затворих тестовата си книжка и се затичах към изхода. Госпожа О’Лиъри мина първа през него и аз я последвах, а останалите деца се смееха и подвикваха подире ми:

— Чао, пуделче!

Госпожа О’Лиъри тичаше по улица Ист, която водеше към реката.

— Почакай малко — извиках аз, — къде отиваш?

Няколко пешеходци ме изгледаха особено, но Ню Йорк е голям град и едва ли най-странната гледка в него е момче, преследващо пудела си.

Госпожа О’Лиъри бе далеч пред мен. От време на време тя се обръщаше към мен и излайваше, сякаш за да ми каже „Побързай, тромчо!“. Така пробягахме покрай три квартала на север и навлязохме в парка „Карл Шулц“. Докато я настигна, тя вече бе прескочила желязната ограда и бе изчезнала в огромен причудливо подрязан гъсталак, покрит със сняг.

— Ох, стига де — простенах. Когато хукнах след нея от училище, дори не бях получил възможността да си взема палтото. Вече замръзвах, но прескочих оградата и навлязох в шубраците.

От другата им страна имаше сечище — два декара заледена трева, обградена от оголени дървета. Госпожа О’Лиъри душеше въздуха и ентусиазирано махаше с опашка. Огледах се, но не видях нищо необичайно. Пред мен Ист ривър бавно течеше със стоманен отблясък. От комините в Куинс излизаха кълбета пара. Зад гърба ми Горен Истсайд се надигаше студен и притихнал.

Нямах представа защо, но косъмчетата на врата ми настръхнаха. Извадих химикалката си, свалих капачката й и тя мигновено се

превърна в бронзовия ми меч Вртоп. Острието му проблесна слабо на бледата зимна светлина.

Госпожа О'Лиъри надигна глава и ноздрите й потръпнаха.

— Какво има, момиче?

Храстите се размърдаха и от тях изскочи златен елен. Като казвам „златен", нямам предвид жълт. Съществото бе цялото от благородния метал, а козината и рогата му изглеждаха поне четиринайсет каратови. Еленът имаше златиста аура, която го правеше толкова блестящ, че бе трудно да спреш погледа си върху него. Вероятно бе най-красивото животно, което бях виждал.

Госпожа О'Лиъри обаче само оголи зъби, което на кучешки вероятно означаваше: „Я, еленски бургер!". След това храстите се размърдаха отново и се появи фигура със закачулен анорак и зареден лък в ръка.

Вдигнах меча си и фигурата се прицели в мен. След което замръзна.

— Пърси? — тя свали сребристата качулка на анорака. Черната й коса бе по-дълга, отколкото си спомнях, но добре познавах блестящите сини очи и сребърната тиара, която я отличаваше като първи лейтенант на богиня Артемида.

— Талия — извиках, — какво правиш тук?

— Следвам златния елен — каза тя, като че това трябваше да е очевидно само по себе си. — Той е свещеното животно на Артемида. Предположих, че е някакъв знак. И, хм… — погледна нервно към госпожа О'Лиъри, — може ли да ми обясниш какво търси това нещо тук?

— Това ми е домашният любимец. Госпожа О'Лиъри… не!

Госпожа О'Лиъри душеше елена и проявяваше забележително неуважение към личното му пространство. Той я удари с копито по носа. Скоро двамата започнаха да играят странна игра, в която се опитваха да стоят възможно най-отдалечени един от друг.

— Пърси — намръщи се Талия, — това надали е съвпадение. Ние двамата на едно място по едно и също време?

Тя беше права, разбира се. При героите съвпадения няма. Талия бе добър приятел, но не я бях виждал от близо година. А сега, ето ни и двамата.

— Някой бог е уредил това — предположих.

— Сигурно.

— Но е добре да се видим.

Тя ми се усмихна леко.

— Аха. Когато всичко това свърши, ще ти купя чийзбургер. Как е Анабет?

Преди да мога да отговоря, през слънцето мина облак. Златният елен потръпна и изчезна, като остави бедната госпожа О’Лиъри да лае по купчина сухи листа.

Вдигнах меча си, а Талия опъна лъка си. Инстинктивно опряхме гръб в гръб. Над сечището се спусна кълбо мрак и от него на тревата изпадна едно момче. Изглеждаше безкрайно изненадано.

— Оф — промърмори и изтупа авиаторското си яке. Бе на около 12 години, с тъмна коса, джинси и черна тишъртка. На дясната си ръка носеше пръстен със сребърен череп. А на колана му висеше меч.

— Нико? — попитах.

Очите на Талия се разшириха.

— Малкият брат на Бианка.

Нико се намръщи. Съмнявах се, че обича да го наричат „малкия брат на Бианка“. Преди няколко години неговата сестра, ловец на Артемида, бе загинала. Темата все още бе болезнена за него.

— Защо съм тук? — изръмжа той. — Седя си аз на гробището в Ню Орлиънс и в следващия миг съм в… това Ню Йорк ли е? Какво, в името на Хадес, търся тук?

— Не сме те домъкнали ние — рекох му, — ние бяхме… — усетих да ме побиват тръпки — събрани. Ние тримата.

— За какво говориш? — попита Нико.

— Децата на Тримата големи — отговорих — Зевс, Посейдон и Хадес.

Талия си пое дълбоко въздух.

— Пророчеството. Нали не мислиш, че Кронос…

Тя не довърши. Всички знаехме за голямото пророчество, за войната между боговете и титаните, която предстоеше, и как детето на един от тримата върховни богове, което първо навърши шестнайсет, щеше да вземе съдбовно решение, което да спаси света. Или пък ще го унищожи. Тоест един от нас.

През последните няколко години господарят на титаните Кронос ни бе манипулирал, но поотделно.

Дали сега той ни беше събрал?

Земята се разтърси. Нико извади собствения си меч — черно острие от стигийско желязо. Госпожа О’Лиъри отскочи назад и предупредително излая.

Прекалено късно разбрах, че иска да ме предупреди.

Земята под мен, Нико и Талия се разтвори.

Пропаднахме в мрака.

Очаквах падането да бъде дълго и накрая, на дъното, да се превърнем в полубожествена гофрета. Но вместо това се озовахме в една градина. И тримата крещяхме от ужас и, предполагам, сме изглеждали леко нелепо.

— Какво… къде сме? — попита Талия.

Градината бе тъмна. Редици сребърни цветя блестяха слабо и се отразяваха в големите скъпоценни камъни, поставени в лехите до тях — диаманти, сапфири и рубини, всичките колкото футболни топки. Над нас се надвесваха дървета, покрити с оранжеви цветове, и с плодове, от които лъхаше сладникава миризма. Въздухът бе хладен и влажен — но не зимен.

Бе като въздуха в пещера.

— Бил съм тук и преди — обявих.

Нико откъсна един нар.

— Това е градината на моята мащеха, Персефона — той направи гримаса и хвърли плода, — не яжте нищо.

Нямаше нужда да ми го казва. Хапнеш ли от храната на Подземния свят, оставаш в него завинаги.

— Внимавайте, вие двамата — предупреди ни Талия.

Обърнах се и видях как тя се е прицелила в една висока жена, облечена в бяла рокля.

Първо си помислих, че жената е призрак. Дрехата около нея изглеждаше като от пушек. Дългата й черна коса се вееше като да е безтегловна. Лицето й бе красиво, ала мъртвешки бледо.

Тогава видях, че роклята й всъщност не е бяла. Тя бе направена от изменящи се цветове — червено, синьо и жълто бяха втъкани в нея, ала някак избледнели. Очите й бяха същите — многоцветни и същевременно безцветни.

Сякаш Подземният свят бе изсмукал живеца й. Имах чувството, че на горния свят ще бъде ослепително красива.

— Аз съм Персефона — каза тя, а гласът й бе тих като шумоленето на хартия — добре дошли, герои.

Нико смачка един нар с крак.

— Добре дошли? След последния път смееш да ни посрещаш така?

Размърдах се обезпокоено. По принцип подобно общуване с бог можеше да ти докара сериозни проблеми. Като например това да те стрият на прах.

— Ъъ, Нико…

— Спокойно — каза студено Персефона, — и ние имаме своите семейни проблеми.

— Семейни проблеми — кресна Нико, — ти ме превърна в глухарче!

Персефона не обърна внимание на доведения си син.

— Както казвах, герои, добре дошли в моята градина.

Талия сведе лъка си.

— Ти ли изпрати златния елен?

— А също и адската хрътка — призна богинята, — както и сянката, която отнесе Нико. Бе важно да ви събера заедно.

— Но защо? — попитах аз.

Персефона ме погледна и почувствах как в стомаха ми навява хлад.

— Господарят Хадес има проблем — каза тя — и ако сте достатъчно разумни, ще му помогнете.

Седнахме на една тъмна веранда, гледаща към градината. Донесоха ни храни и напитки, които никой от нас не докосна. Прислужничките щяха да бъдат много хубави, ако не бяха мъртви. Бяха облечени в жълти рокли и носеха на главите си венци от маргаритки и бучиниш. Очите им бяха пусти, а помежду си говореха с пискливи гласове като прилепи.

Персефона се разположи на един сребърен трон и ни измери с поглед.

— Ако сега беше пролет, щях да мога да ви посрещна както подобава на Горния свят. Но зиме това е всичко, което мога да направя.

Звучеше изпълнена с горчивина. След всички тези хилядолетия, животът с Хадес дори за половин година й се виждаше отвратителен. Изглеждаше побледняла и изключително не на място, като стара пролетна снимка.

Тя се обърна към мен, сякаш четеше мислите ми.

— Хадес е моят съпруг и господар, младежо. Бих направила всичко за него. Но в този случай имам нужда от помощта ви, и то бързо. Става дума за меча на Хадес.

Нико се намръщи.

— Баща ми не притежава меч. В битка той използва своя жезъл, а също и шлема си, с който всява ужас в сърцата на враговете.

— Не *притежаваше* меч — поправи го Персефона.

Талия се изправи.

— Нима той кове нов символ на силата? Без позволението на Зевс?

Богинята на пролетта вдигна ръка. Над масата се появи жива картина — няколко скелета раздухваха черни пламъци в ковачница и оформяха стоманено острие с подобните си на черепи чукове.

— Войната с титаните почти ни е застигнала — каза Персефона, — господарят Хадес трябва да се подготви за нея.

— Зевс и Посейдон никога не биха разрешили на Хадес да изкове ново оръжие! — възрази Талия, — това ще наруши баланса на тяхното примирие.

Персефона поклати глава.

— Имаш предвид, че така той ще стане равен на тях? Повярвай ми, дъще на Зевс, Господарят на мъртвите няма никакво желание да воюва с братята си. Той знаеше, че те никога няма да го разберат, и затова изкова меча тайно.

Образът над масата трепна. Едно зомби ковач надигна все още нажеженото острие. В основата му имаше нещо странно. Не скъпоценен камък, а…

— Това не е ли ключ? — попитах.

Нико ахна.

— Ключовете на Хадес?

— Чакай — прекъсна го Талия, — какви са тия ключове?

Нико изглеждаше по-блед и от мащехата си.

— Хадес има връзка златни ключове, с които може да отключва и заключва смъртта. Поне така гласи легендата.

— Легендата е вярна — рече Персефона.

— Как така да отключва и заключва смъртта? — не разбрах.

— Ключовете имат силата да отведат някоя душа в Подземния свят — каза Персефона — или да я освободят.

Нико преглътна.

— Ако един от ключовете е поставен в меча…

— Неговият носител ще може да възкресява мъртвите — довърши Персефона — или напротив, да изпрати всяко живо същество в отвъдното с едно докосване на острието.

Всички притихнахме. Призрачният фонтан ромонеше в ъгъла. Слугините минаваха покрай нас, предлагайки ни плодове и сладкиши, с които да ни заробят в отвъдното завинаги.

— Този меч е зъл — казах накрая.

— С него Хадес ще бъде непобедим — съгласи се и Талия.

— Затова — каза Персефона — трябва да ни помогнете да си го върнем.

Зяпнах я.

— Моля?

Очите на Персефона бяха красиви и мъртвешки сериозни като отровни цветове.

— Малко преди мечът да бъде завършен напълно, някой го открадна. Не зная как, но съм почти сигурна, че извършителят е полубог, някой от героите, служещи на Кронос. Ако оръжието попадне в ръцете на Господаря на времето…

Талия скочи на крака.

— Позволили сте мечът да бъде откраднат? Но как може да сте толкова глупави? Вероятно той вече е в ръцете на Кронос!

Стрелите на Талия се превърнаха в рози, а лъкът — в огънатата лоза, отрупана с жълти и златисти цветя.

— Бъди по-внимателна — предупреди Персефона, — може да си Зевсова щерка и първа сред ловджийките на Артемида, но в моя дом ще се държиш прилично.

Талия скръцна със зъби.

— Върни ми… лъка.

Персефона махна с ръка. Лъкът и стрелите възвърнаха обичайния си вид.

— Сега сядай и слушай. Мечът няма как да е напуснал Подземното царство. Господарят Хадес използва останалите ключове, за да затвори изходите. Нищо няма да влезе, нито да излезе, докато той не намери меча. Той използва цялата си сила, за да открие крадеца.

Талия седна с нежелание.

— За какво сме ти ние тогава?

— Търсенето на меча не може да се огласи на всеослушание — заяви богинята, — ние затворихме царството, но не съобщихме защо. Няма как да използваме слугите на Хадес за търсенето. Те не бива да знаят, че мечът съществува, не и преди да е завършен. И в никакъв случай не бива да узнават, че той е откраднат.

— Ако разберат, че Хадес е в беда, ще го напуснат — предположи Нико — и ще се присъединят към титаните.

Персефона не отговори, ала ако богиня можеше да бъде нервна, щеше да изглежда точно като нея.

— Крадецът трябва да е полубог. Никой безсмъртен не може да открадне оръжието на свой себеподобен просто така. Дори Кронос е длъжен да се подчинява на древните закони. Той има свой избраник някъде тук долу. А за да хванем този полубог… реших да използвам вас тримата.

— А защо? — попитах.

— Вие сте децата на върховните богове — отговори Персефона, — кой би могъл да устои на вашата обединена сила? Освен това, когато върнете меча на Хадес, ще изпратите съобщение до Олимп. Зевс и Посейдон не биха се възпротивили на новото оръжие на брат си, ако то е връчено нему от собствените им деца. Това ще покаже, че вие имате доверие на Хадес.

— Но аз му нямам доверие — каза Талия.

— Нито пък аз — казах, — защо трябва да даряваме на Хадес ново супероръжие. Това е безумно. Нали, Нико?

Нико гледаше към масата. Пръстите му потропваха по черното стигийско острие.

— Нали, Нико? — попитах отново.

Отне му секунда, преди да ми отговори.

— Трябва да го направя, Пърси. Той ми е баща.

— О, я стига — възрази Талия, — не може да мислиш това за добра идея?

— А кое е добра идея? Мечът да попадне в ръцете на Кронос?

Имаше право.

— Времето тече — рече Персефона, — крадецът вероятно има приятели в Подземния свят и ще търси изход.

Намръщих се.

— Нали бяхте заключили царството?

— Няма идеален затвор, дори Подземното царство не е. Душите винаги намират нови проходи, през които да се измъкват — по-бързо, отколкото Хадес може да ги затваря. Трябва да върнете меча преди той да напусне Царството на мъртвите. Иначе всичко е загубено.

— Дори да искахме да го направим — заяде се Талия, — как да намерим този крадец?

На масата се появи растение в саксия — отровножълт карамфил с няколко зелени листа. Цветето се наклони на една страна, като че търсеше слънцето.

— Това ще ви води — съобщи богинята.

— Вълшебен карамфил? — попитах.

— Цветето винаги е обърнато в посоката на крадеца. Но колкото по-близо е той до победата, толкова повече карамфилът ще вехне.

В потвърждение на думите й, едно листо посивя и падна в прахта.

— Ако всички листа паднат — предупреди Персефона, — цветето ще умре. А това ще означава, че крадецът се е измъкнал и вие сте се провалили.

Погледнах към Талия. Тя не изглеждаше особено въодушевена от идеята да гоним крадеца с цвете. После погледнах към Нико. За жалост познах изражението на лицето му. Знаех какво е да искаш да накараш баща си да се гордее с теб, дори ако той не е особено обичлив. А в този случай — даже никак.

Нико щеше да приеме задачата, независимо от нашето решение. Не можех да го оставя сам.

— При едно условие — рекох на Персефона, — Хадес трябва да се закълне във водите на Стикс, че никога няма да използва меча срещу боговете.

Богинята сви рамене.

— Аз не съм господаря Хадес, но съм убедена, че той ще стори това в замяна на вашата помощ.

От карамфила падна още едно листо.

Обърнах се към Талия.

— Хайде да направим така. Аз ще държа цветето, а ти ще натупаш крадеца.

Тя въздъхна.

— Хубаво. Нека хванем този нещастник.

Коледата не бе успяла да си пробие път в царството на мъртвите. Докато слизахме от двореца към полето Асфодел, всичко си изглеждаше точно както при последното ми посещение — силно депресиращо. Навсякъде се виждаха жълта трева и черни тополи. Над хълмовете безцелно се плъзгаха сенки, които идваха отникъде и отиваха заникъде. Те си подвикваха една на друга странни думи, в напразен опит да си спомнят какви хора са били приживе. Високо над нас таванът на пещерата блещукаше мрачно.

Аз носех карамфила и поради това се чувствах доста глупаво. Нико водеше, тъй като мечът му можеше да ни пробие път през тълпите мъртвъци. Талия само мърмореше, че е трябвало да бъде по-внимателна, преди да се съгласи да тръгне на път с две *момчета*.

— Персефона ми се видя нещо нервна — казах аз.

Нико прогони група призраци със стигийското желязо.

— Винаги е такава, когато аз съм наоколо. Тя ме ненавижда.

— Защо тогава те е включила?

— Трябва да е било идея на тате — звучеше сякаш му се иска да е вярно, но аз не бях много сигурен.

Бе ми малко странно, че Хадес не ни възложи приключението лично. Ако мечът бе толкова важен за него, защо бе оставил на Персефона да ни обяснява как стоят нещата? Обикновено Хадес предпочиташе лично да заплашва героите.

Нико се втурна напред. Без значение колко препълнени бяха полята — ако сте виждали Таймс Скуеър по Нова година, значи имате някаква представа — духовете се отдръпваха от пътя му.

— Оправя се със зомбитата — призна му Талия, — мисля да го взема със себе си следващия път, когато отида да пазарувам в мол.

Тя стисна лъка си, сякаш се страхуваше, че той отново ще се превърне в лоза. Не изглеждаше пораснала от миналата година и внезапно си дадох сметка, че тя никога няма да остарее, сега, след като е ловец на Артемида. Което означаваше, че вече съм по-голям от нея.

Странна работа.

— Е — попитах, — как ти се отразява безсмъртието?

Тя ме погледна накриво.

— Добре знаеш, че това не е истинско безсмъртие, Пърси. Все още мога да загина в битка. Просто… не старея и не се разболявам. Така че ще живея завинаги, освен ако не ме докопа някое чудовище.

— Тази опасност я има винаги.

— Винаги — тя се оглеждаше и осъзнах, че гледа лицата на мъртвите.

— Ако търсиш Бианка — казах толкова тихо, че Нико да не може да ме чуе, — тя трябва да е в Елисейските полета. Загина като герой.

— Зная — сопна ми се Талия. Сетне се усети — не търся нея, Пърси. Просто… няма значение.

Усетих да ме полазват тръпки. Спомних си, че майката на Талия бе загинала в автомобилна катастрофа преди няколко години. Те не били много близки и Талия така и не успяла да се сбогува. Ами ако призракът на майка й витаеше някъде наоколо? Не бе изненадващо, че Талия е нервна.

— Съжалявам — рекох, — не съобразих.

Погледите ни се срещнаха и ми стана ясно, че ме е разбрала. Изражението й се смекчи.

— Няма нищо. Нека приключваме с това.

Докато вървяхме, още едно от листата на карамфила се отрони.

Не бях никак доволен, когато цветето се насочи към Полята на мъченията. Толкова се надявах, че ще отидем в Елисейските полета и ще купонясваме сред готини хора, но не би. Цветето си бе харесало най-зловещата и отвратителна част от Подземния свят. Прескочихме поток магма и минахме покрай сцени на чудовищни изтезания, които не бих описал, за да не изгубите окончателно апетита си. Ще ми се да имах тапи за уши, с които да заглуша музиката от 80-те години и писъците.

Карамфилът се наклони към един хълм от лявата ни страна.

— Нагоре — рекох.

Талия и Нико спряха. Бяха покрити със сажди от прехода през Полята на мъченията. Аз едва ли изглеждах по-добре.

Страховит тътен се разнесе от другата страна на хълма, сякаш някой теглеше перална машина. След това всичко се разтърси от едно БУМ, БУМ, БУМ, последвано от цветисти ругатни.

Талия погледна към Нико.

— Това този ли е, който си мисля, че е?

— Опасявам се, че да — каза Нико, — специалистът по измамване на Смъртта.

Преди да успея да попитам какво имат предвид, той ни поведе към върха на хълма.

От другата страна намерихме грозен сърдит тип, напомнящ онези играчки тролове — с оранжева кожа, шкембе и ленена препаска през слабините, с възлести ръце и крака. Мръсната му коса стърчеше, а самият той подскачаше, ругаеше и от време на време подритваше два пъти по-голям от него самия камък.

— Няма — изкрещя той, — не, не и не! — след това започна да ругае на няколко различни езика. Ако имаше един от онези буркани, в които слагаш по няколко цента за всяка лоша дума, мисля, че за нула време щеше да си докара около петстотин долара.

След това понечи да се отдалечи от камъка. След десетина крачки обаче се върна назад, като да е влачен от някаква невидима сила. Той залитна до камъка и започна да си блъска главата в него.

— Добре — извика той, — печелиш, проклет да си!

Той потърка главата си и изруга още няколко пъти.

— Но това е последният път. Чуваш ли ме?

Нико погледна към нас.

— Хайде. Преди да е започнал отново.

Спуснахме се по хълма.

— Сизифе! — извика Нико.

Тролоподобният ни погледна изненадан. Сетне се скри зад скалата си.

— Не, няма да стане! Не можеш да ме заблудиш с такава маскировка! Знам, че това сте вие, фуриите!

— Не сме фурии — рекох, — просто искам да поговорим.

— Махай се — кресна той, — и да знаеш, че цветята няма да оправят нещата. Много е късно да се извиняваш.

— Виж — каза Талия, — ние само искаме…

— Ля-ля-ля — извика той, — не ви слушам!

Започнахме да го гоним около камъка, докато най-накрая Талия, която е най-бърза, не го хвана за косата.

— Оставете ме — изврещя той, — имам си работа! Трябва да бутам камъни!

— Аз ще избутам камъка ти — предложи Талия, — само млъкни и отговори на въпросите на приятелите ми.

Сизиф спря да се съпротивлява.

— Ти ще избуташ камъка ми?

— Изглежда неблагодарна задача, но по-приятна от това да те гледам — заяви Талия и погледна към мен — побързай.

И избута Сизиф към нас.

След това подпря камъка с рамо и започна да го бута бавно нагоре.

Сизиф ме погледна и се намръщи. След това ме ощипа по носа.

— Ау! — извиках.

— Значи наистина не си фурия — рече той удивено, — за какво ти е това цвете?

— Търсим един човек — отговорих, — цветето ни помага да го открием.

— Персефона! — излая той и плю в прахта. — Това е едно от нейните проследяващи устройства, нали? — той се наведе към мен и ме лъхна неприятния аромат на старец, който цяла вечност е търкалял камъни — веднъж я измамих, знаеш ли това? Измамих ги всичките.

Погледнах към Нико.

— Можеш ли да ми преведеш? — помолих го.

— Сизиф измамил смъртта — обясни Нико, — първо затворил Танатос, жътваря на душите, така че никой да не може да умре. След това, когато Танатос се измъкнал и се опитал да го убие, Сизиф казал на жена си да не го погребе правилно, така че да не намери покой. Сиси — хей, нали мога да те наричам така?

— Не!

— Сиси придумал Персефона да го пусне, уж да отмъсти на жена си за оскърбителното погребение. Но после отказал да се върне.

Старецът се изкикоти.

— Останах жив още цели 30 години, преди най-накрая да ме докопат.

Талия бе минала половината път по хълма нагоре. Тя скърцаше със зъби, подпирайки тежката скала с рамо. Изражението й бе красноречиво: „Побързайте!“.

— И това тук е наказанието ти, нали? — рекох на Сизиф. — Да търкаляш тази скала нагоре по хълма. Завинаги. Струваха ли си трийсетте подарени години?

— Това е временно отстъпление! — заяви Сизиф. — Скоро смятам да се измъкна оттук и когато го направя, всички там горе ще съжаляват много!

— И как смяташ да се измъкнеш от Подземното царство? — попита Нико. — То е заключено, нали знаеш.

Сизиф се ухили злобно.

— И другият попита точно това.

Стомахът ми се сви.

— Някой друг е потърсил съвета ти?

— Един сърдит младок — спомни си Сизиф, — не особено любезен. Опря меч в гърлото ми и дори не предложи да побутне скалата ми.

— Какво му каза? — попита Нико. — Кой беше той?

Сизиф започна да масажира раменете си. Той погледна към Талия, която бе почти на края на хълма. Лицето й бе поаленяло и мокро от пот.

— О… трудно ми е да си спомня — каза Сизиф, — не го бях виждал преди. Носеше някакъв издължен черен вързоп. Лопата, мотика или нещо такова. Защо не почакате тук? Аз ще ида да го потърся.

— Какво му каза? — настоях.

— Не мога да си спомня.

Нико извади меча си. Стигийското острие бе толкова студено, че в горещия въздух на Полята на мъченията започна да изпуска пара.

— Опитай пак.

Старецът направи гримаса.

— Що за човек се разхожда с такъв меч?

— Син на Хадес — отвърна хладно Нико, — а сега ми отговори.

Сизиф пребледня.

— Казах му да отиде при Мелиноя! Тя винаги знае как да се измъкне!

Нико сведе меча си. Разбрах, че името на Мелиноя го е смутило.

— Ти луд ли си? — попита той. — Това е самоубийствено!

Старецът сви рамене.

— Лъгал съм смъртта и преди. Мога да го направя пак.

— Как изглеждаше онзи полубог?

— Имаше нос — заяви Сизиф, — а също и уста. И едно око и…

— Едно око ли? — прекъснах го. — А случайно на другото да е носил превръзка?

— Май… може би — отвърна Сизиф — имаше коса, в това съм сигурен. И… — той ахна и погледна зад нас, — ето го!

Хванахме се.

В мига, в който се обърнахме, Сизиф се спусна надолу по хълма.

— Свободен съм! Свободен! Сво… ааа! — на десетина крачки от хълма той отново се удари в края на невидимия си затвор и падна по гръб.

Нико и аз го хванахме за ръцете и го издърпахме обратно към хълма.

— Проклети да сте! — изкрещя той и започна да ругае на старогръцки, латински, английски, френски и още няколко езика, които не можах да позная. — Никога няма да ви помогна! Вървете в ада!

— Вече сме тук — услужливо му напомни Нико.

— Пазете сеее! — изкрещя Талия.

Погледнах нагоре. Предполагам, че също съм изругал. Камъкът се търкаляше право към нас. Нико отскочи в едната посока, а аз — в другата. Сизиф извика:

— НЕЕЕЕЕ! — след което скалата се заби в него. Някакси той успя да я спре, преди тя да го събори и смачка.

Имал е време да се упражнява, предположих.

— Моля ви! — зави той. — Не мога да я удържам.

— Повече не — изпъшка Талия, — оправяй си се сам.

Към нас полетя нов водопад ругатни. Бе ясно, че няма да ни помогне повече, затова го оставихме сам в страданието.

— Пещерата на Мелиноя е в тази посока — каза Нико.

— Ако онзи крадец наистина е едноок — рекох, — това като нищо може да е Етан Накамура, синът на Немезида. Все пак той освободи Кронос.

— Помня — каза мрачно Нико, — но сега по-големият проблем е Мелиноя. Хайде.

Докато се отдалечавахме, чувахме крясъците на Сизиф.

— Добре, но това е последният път! Чуваш ли? Последният!

Талия потрепера.

— Добре ли си? — попитах я.

— Предполагам… — тя се поколеба. — Пърси, страшното е, че щом стигнах върха, помислих, че съм се справила. Помислих си, че това не е толкова трудно. Че мога да закрепя скалата. И когато се претърколи надолу, почти се изкуших да опитам отново. Реших, че на втория път ще се справя.

Тя погледна назад с копнеж.

— Хайде — казах й, — колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре.

Продължихме да ходим цяла вечност. Поне така изглеждаше. Още три листа от карамфила паднаха, което означаваше, че е наполовина увехнал. Цветето сочеше към струпване от назъбени сиви могили, които напомняха зъби, така че ние започнахме да си проправяме път натам, прескачайки парчета вулканична скала.

— Прекрасен ден за разходки — каза Талия, — като си помисля, че ловджийките сега вероятно си хапват на някоя поляна!

Зачудих се какво ли прави моето семейство. Мама и доведеният ми баща Пол сигурно се притесняваха, че не съм се върнал вкъщи след училище, но това не се случваше за пръв път. Щяха да се досетят, че съм тръгнал на някакво приключение. Мама щеше нервно да крачи напред-назад, чудейки се дали ще се прибера навреме, за да отворя подаръците си.

— И така, коя е тази Мелиноя? — реших да попитам, за да прогоня мислите за дома.

— Дълга история — каза Нико, — дълга и много страшна.

Тъкмо щях да попитам какво има предвид, когато Талия се приведе.

— Оръжията!

Изтеглих Вртоп. Сигурен съм, че съм изглеждал страховито с полуувехналия карамфил в другата си ръка, затова оставих саксията на земята. Нико също извади меча си.

Опряхме гръб в гръб. Талия опъна тетивата.

— Какво става? — попитах.

Тя бе цялата в слух. Сетне очите й се разшириха. Пред нас се материализираха кръг демоници.

Те бяха отчасти жени, отчасти прилепи. Лицата им бяха сплескани и космати, с дълги зъби и изпъкнали очи. Сплъстена сива козина и парчета броня покриваха телата им. Имаха съсухрени ръце с ноктести лапи, кожести криле, които изникваха от гърба им, и къси дебели крака. Щяха да изглеждат смешно, ако не бе злобата в погледите им.

— Керес — процеди Нико.

— Моля? — не разбрах.

— Бойни духове. Хранят се от насилствената смърт.

— Супер — обади се Талия.

— Вървете си! — заповяда Нико на демониците. — Синът на Хадес ви заповядва!

Керес изсъскаха. Устите им се пенеха. Погледнаха предпазливо към оръжията ни, но останах с впечатление, че не са особено впечатлени от заповедта на Нико.

— Хадес скоро ще бъде победен — изръмжа една от тях, — новият ни господар ще ни освободи!

Нико премигна.

— Нов господар?

Главната демоница се хвърли към него. Той бе толкова изненадан, че вероятно щеше да бъде разкъсан на парчета, ако не се бе намесила Талия. Тя изстреля стрелата от упор право в грозното прилепово лице и съществото изчезна.

Останалите нападнаха. Талия хвърли лъка настрана и извади кинжалите си. Приведох се, докато мечът на Нико описа дъга над главата ми, прерязвайки една демоница на две. Аз мушках и сечах на свой ред. Три или четири керес избухнаха пред мен, но другите продължаваха да прииждат.

— Япет ще ви размаже! — изкрещя една от тях.

— Кой? — попитах, след което я посякох. Така си извадих ценна поука — чудовищата не могат да отговарят на въпроси, ако си ги изпарил.

Нико буквално си проправяше път през керес. Черният му меч изсмукваше същността им като прахосмукачка, а колкото повече унищожаваше, толкова по-леден ставаше въздухът около него. Талия просна една демоница по гръб, прониза я и наръга още една с втория си нож, без дори да се обръща.

— Мри, нагъл смъртен! — преди да успея да вдигна меча си, ноктите на една керес пронизаха рамото ми. Ако бях в доспехите си, това нямаше да е голям проблем, ама не — бях си в училищната униформа. Ноктите на изчадието минаха през плата на ризата и пронизаха плътта ми. Цялата ми лява страна избухна в адска болка.

Нико изрита чудовището настрана и го промуши. Аз рухнах на земята и се свих на кълбо, измъчван от изгарящата рана.

Звуците от битката притихнаха. Талия и Нико се спуснаха към мен.

— Стой спокойно, Пърси — рече Талия, — ще се оправиш.

Трепетът в гласа й обаче ми подсказа, че раната не е безобидна. Нико я докосна и аз изревах от болка.

— Ще изсипя малко нектар в нея — каза той.

Той отвори една бутилка с божествената напитка и я разля по рамото ми. Това бе опасно — само глътка от нея можеше да убие някой полубог, — но болката веднага стана търпима. Нико и Талия превързаха раната. Аз припаднах само няколко пъти.

Не знам колко време мина, но следващият ми спомен бе как съм облегнат на една скала. Рамото ми бе превързано. Талия ме хранеше с малки парченца шоколадова амброзия.

— Какво стана с керес? — промърморих.

— Засега ги разкарахме — каза тя, — за момент ме притесни, Пърси. Но мисля, че ще се оправиш.

Нико се приведе до нас. Сега той държеше саксията с карамфила. На цветето бяха останали само пет листенца.

— Те ще се върнат — предупреди той, след което погледна загрижено към рамото ми, — тази рана… освен на насилието, керес са духове и на заразите. Можем да забавим инфекцията, но ще ти трябва по-сериозно лечение. Имам предвид божествено. Иначе…

Той не довърши.

— Ще се оправя — опитах се да седна и веднага ми прилоша.

— Полека — рече Талия, — трябва да си починеш.

— Няма време — погледнах към карамфила, — доколкото си спомням, една от демониците спомена името на Япет. Това не беше ли титан?

Талия кимна нервно.

— Братът на Кронос, баща на Атлас. Наричат го титана на Запада. Името му означава Пронизващия, защото това обича да прави с враговете си. Запратили го в Тартар заедно с братята му. Би трябвало да е още там!

— Но ако мечът на Хадес може да отключва смъртта? — попитах.

— Тогава е възможно — каза Нико — да призове прокълнатите от Тартара. Не бива да им позволяваме дори да опитат!

— Не знаем кои са те — напомни му Талия.

— Героят, който работи за Кронос — намесих се аз, — вероятно е Етан Накамура. Той започва да сбира някои от слугите на Хадес, керес например, на страната на титаните. Демониците смятат, че войната ще бъде спечелена от Господаря на времето и за тях ще има повече ужаси и страдания.

— И вероятно са прави — каза Нико, — баща ми се опитва да опази баланса. Той удържа по-свирепите демони. Но ако Кронос назначи някой от братята си за господар на Подземния свят…

— Като този Япет — предположих.

— Тогава Подземното царство ще стане много по-ужасно — рече Нико. — На керес това ще им хареса. А също и на Мелиноя.

— Все още не си ни казал коя е тази Мелиноя.

Нико прехапа устна.

— Тя е богинята на призраците. Служи на баща ми и наблюдава неспокойните мъртви, които витаят на Земята. Всяка нощ тя се надига от Подземното царство, за да плаши смъртните.

— Значи има свой път нагоре?

Нико кимна.

— Съмнявам се, че е блокиран. По принцип никой, който е с акъла си, не би рискувал да приближи пещерата й. Но ако този герой е достатъчно смел, че да сключи сделка с нея…

— Може да се върне в света на живите — довърши Талия — и да предаде меча на Кронос.

— Който ще го използва, за да освободи братята си от Тартар — предположих, — и тогава ще изпаднем в голяма беда.

Изправих се на крака. Заля ме вълна от слабост и почти припаднах, но Талия ме хвана.

— Пърси — каза тя, — не си в състояние…

— Трябва да съм! — видях как още едно от листата увяхва и пада от карамфила. До края ни оставаха още четири.

— Дай ми цветето. Отиваме в пещерата на Мелиноя.

Докато вървяхме, се опитвах да си мисля за хубави неща — любимите ми бейзболисти, последния ми разговор с Анабет, какво ще ми приготви мама за Коледа — за каквото и да е, но не за болката. И въпреки това чувствах, че саблезъб тигър ме е захапал за рамото. В битка нямаше да ставам за нищо и се проклех наум за непохватността. Изобщо не трябваше да допускам да ме ранят. Сега и до края на мисията бях излишен багаж за Талия и Нико.

Бях толкова зает да се самосъжалявам, че не чух дори звука от течаща вода, докато Нико не каза:

— Опа.

На около петнайсет метра от нас една тъмна река се спускаше през клисура от вулканична скала. Виждал бях Стикс и тази река ми се стори различна. Бе тясна и с бързо течение, а водите й бяха черни като мастило. Дори пяната изглеждаше черна. Другият бряг бе само на около десет метра, но все пак и те бяха много за прескачане. Мост не се виждаше.

— Река Лета — каза Нико и изруга на старогръцки, — никога няма да успеем да я пресечем!

Цветето сочеше към отсрещната страна — към мрачна планина и пътека, водеща към пещера. Отвъд планината стените на Подземното царство се извисяваха към тъмното като гранит небе. Не се бях замислял за това, че отвъдното може да си има граници. Явно обаче бе точно така.

— Трябва да има обиколен път — рекох.

Талия приклекна към брега.

— Внимателно! — извика Нико. — Това е Реката на забравата. Една капка и ще започнеш да забравяш коя си.

Талия се изправи.

— Знам това място. Веднъж Люк ми разказа за него. Душите идват тук, в случай че искат да се преродят. Така забравят напълно за миналите си животи.

Нико кимна.

— Ако плуваш в тази река, ще изгубиш всичките си спомени. Ще станеш като новородено.

Талия се загледа в отсрещния блок.

— Мога да пусна една стрела до отсрещния бряг и да я ползвам като котва към онези скали.

— Би се доверила на връв, която дори не е вързана? — попита Нико.

Талия се намръщи.

— Прав си. Във филмите става, ама в живота… не можеш ли да призовеш мъртъвци, които да ни помогнат?

— Мога, но те ще се появят само от нашата страна на реката. Течащата вода е като бариера за мъртвите, не могат да я преминат.

Направих гримаса.

— Що за тъпо правило е това?

— Хей, не съм го измислил аз — той ме загледа, — изглеждаш ужасно, Пърси. Трябва да си починеш.

— Не мога. Нуждаете се от мен.

— За какво? — попита Талия. — Едва се държиш на крака.

— Хей, това е вода, нали така? — не им обърнах внимание. — Значи мога да я контролирам. Може би мога да пренасоча течението за достатъчно дълго време, че да пресечем от другата страна.

— Не и в твоето състояние — заяви Нико, — предпочитам идеята със стрелата.

Залитнах до брега. Нямах представа дали мога да се справя. Бях синът на Посейдон, така че контролът над солената вода не бе проблем. Реките… само ако техните духове бяха дружелюбни. Реките в Подземното царство?

Нямах идея.

— Назад — казах.

Съсредоточих се върху течението, върху бушуващата черна вода, която течеше пред мен. Представих си я като част от собственото ми тяло. Можех да контролирам течението, да го подчиня на волята си.

Не бях съвсем сигурен, но водата като че ли закипя по-силно, сякаш долавяше присъствието ми. Знаех, че не мога да я спра напълно. Течението щеше да наводни цялата долина и да изпръска всичко около нас веднага щом го пуснех.

Но може би имаше и друг вариант.

— Хайде да видим — промърморих.

Вдигнах ръце така, все едно вдигам нещо над главата си. Раненото ми рамо бе като полято с лава, но аз се опитах да не му обръщам внимание.

Реката се надигна. Тя се извиси над бреговете си и след това се спусна като огромна арка — черна водна дъга, висока почти шест метра. Речното корито пред нас разкри засъхваща кал и тунел, широк точно колкото да минат двама души.

Талия и Нико ме зяпнаха удивено.

— Хайде — казах им, — не мога да удържа това нещо задълго.

Жълти петна изскочиха пред очите ми. Раненото ми рамо изгаряше от болка. Талия и Нико се спуснаха по коритото и затичаха през калта.

„Една капка. Не бива да изпускам и една капка.“

Река Лета се съпротивляваше. Тя не искаше да я изкарват от брега й. Искаше да се стовари върху приятелите ми и да измие съзнанията им. А после — да ги удави. Но аз удържах арката.

Талия стигна отсрещния бряг и се обърна да помогне на Нико.

— Хайде, Пърси! — извика тя. — Тръгвай!

Коленете и ръцете ми трепереха. Направих една крачка и едва не паднах.

Водите потръпнаха.

— Не мога — извиках.

— Да, можеш — настоя Талия, — имаме нужда от теб!

Успях да сляза до речното корито. Сетне тръгнах по него. Една крачка, после втора. Водите бушуваха над мен. Обувките ми потъваха в лепкавата кал.

На половината път залитнах. Чух как Талия изпищява:

— Не!

И концентрацията ми се наруши.

Докато река Лета се стоварваше отгоре ми, имах време само за една последна, отчаяна мисъл.

Остави ме сух.

Чух рева на тонове вода, която се стоварваше върху мен, докато реката тръгваше по нормалния си път. Но…

Отворих очи. Бях потънал в пълен мрак, но бях напълно сух. Слой въздух ме опасваше, подобно на втора кожа, и ме пазеше от въздействието на водата. Изправих се на крака. Дори този прост номер, който преди бях правил толкова много пъти, сега ме изтощаваше. Започнах да се влача по черното течение, ослепял от болка.

Излязох от река Лета. Като ме видяха, Талия и Нико подскочиха два метра от изненада. Аз се олюлях напред, свлякох се и припаднах пред приятелите си.

Вкусът на нектар ме пробуди. Рамото ми бе по-добре, но в ушите си долавях неприятен шум. Очите ми бяха горещи, като да съм трескав.

— Не можем да му дадем повече нектар! — спореше Талия. — Просто ще изгори!

— Пърси — каза Нико, — чуваш ли ме?

— Ще изгоря — промърморих, — чух.

Изправих се бавно. Превръзката на раната ми бе сменена. Още ме болеше, но имах сили да се изправя.

— Близо сме — каза Нико, — можеш ли да ходиш?

Планината се издигаше над нас. Прашна пътека, виеща се около стотина метра, стигаше до пещера. По пътеката имаше човешки кости, предполагам, за да е по-уютно.

— Готов съм.

— Това не ми харесва — каза Талия. Тя взе карамфила, който сочеше към пещерата. Бяха му останали само две листа, които приличаха на тъжни заешки уши.

— Да видим — казах — зловеща пещера, богинята на призраците… какво има да не ти харесва?

Като в отговор, от планината долетя съскащ звук. От пещерата блъвна бледа мъгла, сякаш някой бе пуснал машина за сух лед.

В мъглата се появи фигурата на висока жена с разрошена руса коса. Тя носеше розова хавлия и чаша вино в ръка. Лицето й бе строго и изпълнено с неодобрение. Можех да видя право през нея и се досетих, че е някакъв вид дух.

Но гласът й звучеше съвсем реален.

— Връщате се — изръмжа тя, — но вече е твърде късно!

Погледнах към Нико и го попитах.

— Това ли е Мелиноя?

Нико не отговори. Стоеше като вцепенен и гледаше духа.

Талия свали лъка си.

— Мамо? — прошепна тя и очите й се насълзиха. Изглеждаше като на седем.

Призракът захвърли чашата вино. Тя се строши и се разпадна в мъглата.

— Точно така, дъще. Обречена съм да витая из тия места и по чия вина, мислиш, че се получи така? Къде беше ти, когато умирах? Защо не дойде при мен, когато се нуждаех от теб?

— Аз… аз…

— Талия — казах й, — това е само един призрак. Не може да те нарани.

— Аз съм много повече от това — изръмжа духът — и Талия го знае отлично.

— Но… ти ме изостави — проплака Талия.

— Неблагодарница такава! Ти избяга!

— Стига! — Нико пристъпи напред с изваден меч, но духът се обърна към него преобразен.

Вече не се виждаше така ясно. Бе призрак на жена, облечена в старомодна кадифена дреха и шапка. Носеше перли и бели ръкавици, а тъмната й коса бе вързана отзад.

Нико замръзна.

— Не…

— Синко — рече духът, — починах, когато бе толкова млад. Обикалям това пусто място, без да знам къде си ти, къде е сестра ти.

— Мамо?

— Не, това е моята майка — промърмори Талия, като че още виждаше първото видение.

Приятелите ми бяха безпомощни. Мъглата започна да се сгъстява около краката им, увивайки се около тях като лози. Цветовете на дрехите и лицата им избледняха, като че ли самите те се превръщаха в сенки.

— Достатъчно — казах, ала гласът ми прозвуча слабо. Въпреки болката надигнах меча си и пристъпих към духа.

— Ти не си ничия майка.

Призракът се обърна към мен. Видението потръпна и видях богинята на призраците в истинския й вид.

Човек би си помислил, че с времето ще спре да се плаши от вида на старогръцките изчадия, но Мелиноя успя да ме стресне. Дясната й половина бе мъртвешки бяла, сякаш кръвта й е изцедена. Лявата й страна бе черна и съсухрена като кожа на мумия. Очите й бяха тъмни празни бездни и когато погледнах в тях, се почувствах така, все едно виждах смъртта си.

— Къде са ти духовете? — попита ядосано богинята.

— Моите… не зная. Нямам такива.

Тя изръмжа.

— Всеки има своите призраци. На хора, за чиято смърт съжалява. Вина. Страх. Защо не виждам твоите?

Талия и Нико още бяха като вцепенени и се взираха в богинята, сякаш тя е отдавна изгубената им майка. Помислих за приятелите, които бях видял да умират — Бианка ди Анджело, Зои Нощната сянка, Лий Флечър…

— Аз съм се помирил с тях — казах, — те са намерили покой. Не са призраци. А сега пусни приятелите ми!

И замахнах с меча си към Мелиноя. Тя бързо отстъпи назад, ръмжейки безпомощно. Мъглата около приятелите ми се разсея. Те стояха мигащи пред богинята, като че за пръв път виждаха колко е ужасяваща.

— Какво е това? — попита Талия. — Къде е…

— Беше номер — каза Нико, — тя ни измами.

— Закъсняхте, герои — прошепна Мелиноя.

Още един от листата на карамфила повехна и се отрони. Остана само един.

— Вече сключих сделката.

— Каква сделка? — настоях.

Мелиноя започна да съска. Отне ми миг да разбера, че това е смехът й.

— Има толкова много призраци, младо геройче. Те жадуват да бъдат свободни. Когато Кронос завладее света, той ще ме пусне да сея ужас сред живите, денем и нощем.

— Къде е мечът на Хадес? — настоях. — Къде е Етан?

— Близо — отвърна ми Мелиноя, — няма да те спирам. Не ми и трябва. Скоро, Пърси Джаксън, около теб ще има много духове. Тогава ще си спомниш за мен.

Талия изтегли една стрела и се прицели в богинята.

— Нима мислиш, че Кронос ще те възнагради за това, че си му помогнала? Той ще те изхвърли в Тартар с останалите слуги на Хадес.

Мелиноя оголи зъби.

— Майка ти беше права, Талия. Ти си едно безполезно момиче. Умееш само да бягаш.

Стрелата полетя, но щом докосна Мелиноя, тя се разпадна в мъгла. Чухме подигравателния й, съскащ смях. Стрелата на Талия отскочи безпомощно от скалите.

— Глупав призрак — промърмори тя.

Можех да видя, че Талия е наистина разтърсена. Очите й бяха почервенели. Ръцете й трепереха. Нико изглеждаше също толкова замаян, все едно са го ударили между очите.

— Крадецът — успя да каже той — сигурно е в пещерата. Трябва да го спрем, преди…

И точно тогава последният лист се отрони от карамфила. Цветето почерня и се сгърчи.

— Твърде късно — казах.

От планината проехтя гръмък смях.

— Прав си за това — долетя глас. На изхода на пещерата се появиха двама души — момче с превръзка на окото и триметров мъжага с разкъсана затворническа униформа. Веднага познах момчето. Това бе Етан Накамура, синът на Немезида. В ръцете си носеше недовършен двуостър меч от стигийска черна стомана, инструктиран с фигури на скелети. Нямаше дръжка, но в основата на острието имаше златен ключ, точно като във видението на Персефона. Ключът светеше така, сякаш Етан бе вече призовал силата му.

Великанът до него имаше очи от чисто сребро. Лицето му бе покрито с четинеста брада, а сивата му коса бе разрошена като на луд. Той изглеждаше измършавял в затворническата си униформа, като че е прекарал последните няколко хилядолетия на дъното на бездна, но дори и отслабнал бе много страшен. Той вдигна ръка и в нея се появи огромно копие. Спомних си какво ни бе разказала Талия за Япет.

„Наричат го Пронизващия, защото това обича да прави с враговете си“.

Титанът се усмихна свирепо.

— А сега ще ви унищожа.

— Господарю — прекъсна го Етан. Той бе облечен с военна униформа и носеше раница на гърба си. Превръзката на окото му се бе разместила, а лицето му бе изцапано от пот и сажди.

— Имаме меча. Трябва…

— Да, да — нетърпеливо каза титанът, — добре се справи, Навака.

— Накамура, сър.

— Както и да е. Сигурен съм, че брат ми Кронос ще те възнагради. Но първо трябва да убия тези тримата.

— Но, господарю — настоя Етан, — все още не сте възстановил пълната си сила. Трябва да се възнесем и да призовем братята ви от горния свят. Заповедите ни бяха да избягаме.

Титанът се обърна към него.

— Да избягаме ли каза? ДА ИЗБЯГАМЕ?

Земята се разтърси. Етан падна по задник и започна да пълзи назад. Недовършеният меч на Хадес затрака по скалите.

— Г-господарю, моля ви…

— ЯПЕТ НЕ БЯГА! Чаках три хилядолетия да ме призоват от онази яма. Жаден съм за мъст и ще започна да я утолявам, като убия тези трима нещастници!

Той приведе копието си към мен и нападна.

Ако бе в пълната си сила, съм сигурен, че щеше да ме промуши като на шиш. Дори измършавял и току-що измъкнал се от ямата, той бе дяволски бърз. Придвижваше се като торнадо и замахна толкова бързо, че едвам избягнах острието, преди то да пронижe скалата, върху която бях застанал.

На всичко отгоре бях толкова замаян, че едвам държах меча. Япет изтръгна копието от земята, но когато се обърна към мен Талия започна да го обсипва със стрели, като го улучи навсякъде, от коляното до рамото. Той изрева и се обърна към нея. Изглеждаше повече ядосан, отколкото наранен. Етан Накамура се опита да извади меча си, но Нико извика:

— Не мисля.

Земята пред Етан изригна. Три въоръжени скелета се появиха и го нападнаха, блъскайки го назад. Мечът на Хадес остана на скалите. Само ако можех да се добера до него…

Япет замахна с копието си и Талия отскочи от пътя на оръжието. Тя захвърли лъка си настрана, така че да изтегли ножовете си, но нямаше да оцелее дълго в близък бой.

Нико остави Етан на скелетите и нападна Япет. Вече бях пред него. Чувствах, че рамото ми ще експлодира, но се метнах към титана и пронизах прасеца му с Вртоп.

— АААААА! — от раната потече златен Икор. Япет се завъртя и ме удари с дръжката на копието си. Полетях и се ударих в скалите току до река Лета.

— ТЕБ ЩЕ УБИЯ ПРЪВ! — изрева Япет, като скочи към мен. Талия се опита да отвлече вниманието му, като пусна мълнии от кинжалите си, но за него това явно бе като ухапване от комар. Нико замахна към него с меча си, но Япет отби удара му, без дори да гледа.

— Ще ви избия всичките! А след това ще захвърля душите ви във вечния мрак на Тартар!

Лилави петна избиха пред очите ми. Едвам се движех. Още сантиметър и щях да падна в реката.

Реката.

Преглътнах. Надявах се все още да имам сили да говоря.

— Ти… си дори по-грозен от сина си — подразних титана — и виждам откъде Атлас е наследил глупостта си.

Япет изръмжа. Той закуца напред, вдигнал копие.

Не знаех дали имам сила, но бях длъжен да опитам. Япет снижи копието си и аз се претърколих настрана. Оръжието се заби в земята до мен. Протегнах се и сграбчих врага си за яката на ризата, надявайки се на това, че той е изгубил равновесие и е ранен. Титанът се опита да

остане на крака, но аз го дръпнах с цялата си тежест. Той залитна и падна, като сграбчи паникьосан ръцете ми.

Така и двамата паднахме в Лета.

ПЛЯЯС! Потънах в черната вода.

Помолих се на Посейдон защитата ми да издържи и докато потъвах към дъното, осъзнах, че съм все още сух. Знаех и как се казвам. И все още държах титана за ризата. Течението трябваше да ни е откъснало един от друг, но реката някак си ме обикаляше.

С последни сили излязох от водата, влачейки Япет със здравата си ръка. Рухнахме на брега — аз напълно сух, титанът мокър до кости. Сребърните му очи бяха ококорени и приличаха на пълни луни.

Талия и Нико ме зяпнаха удивено. Горе до пещерата, Етан Накамура тъкмо съсичаше и последния скелет. Той се обърна и замръзна като видя титаничния си съюзник проснат на земята.

— Господарю? — извика той.

Япет стана и го погледна. Сетне погледна към мен и се усмихна.

— Здравей — каза той, — кой съм аз?

— Ти си мой приятел — отговорих бързо, — казваш се… Боб.

Това го зарадва много.

— Аз съм твоят приятел Боб!

Етан явно осъзна, че нещата не стават както е искал.

Той погледна към меча на Хадес, който лежеше в прахта, но преди да може да се протегне към него, една сребърна стрела се заби в земята до него.

— Не и днес, хлапе — предупреди го Талия, — една крачка и ще те забия в скалите.

Етан побягна — право към пещерата на Мелиноя. Талия се прицели към гърба му, но аз й казах.

— Недей. Остави го.

Талия се намръщи, но сведе лъка си.

Не бях сигурен защо исках да го пощадя. Предполагам, че за днес битките ми стигаха, а и в действителност ми бе мъчно за хлапето. Кой знае какви ядове щеше да си има, когато Кронос узнаеше за провала му.

Нико взе меча на Хадес с благоговение.

— Успяхме. Наистина успяхме.

— Така ли? — попита Япет. — А аз помогнах ли?

Сполучих да се усмихна немощно.

— О, да. Беше фантастичен.

След това се върнахме експресно до двореца на Хадес. Нико прати съобщение по някакъв призрак и след минути лично трите фурии се появиха да ни пренесат. Те не бяха очаровани от това, че ще трябва да носят и титана Боб, но на мен сърце не ми даваше да го оставя — особено след като видя раната ми, изохка съчувствено и я излекува с едно докосване.

Както и да е, когато пристигнахме до тронната зала на Хадес, вече се чувствах страхотно. Господарят на мъртвите стоеше на своя трон от кости, гледаше ни мрачно и почесваше черната си брада, сякаш се чудеше какви изтезания да ни измисли. Персефона седеше до него, но не продумваше и дума, докато Нико разказваше за премеждията ни.

Преди да върна меча, настоях Хадес да даде клетва, че няма да го използва срещу боговете. Очите му пламнаха, сякаш искаше да ме изпепели, но най-накрая се закле, макар и през стиснати зъби.

Нико остави меча в краката на баща си и се поклони, очаквайки реакция.

Хадес погледна към жена си.

— Ти не се подчини на преките ми заповеди.

Не знаех за какво говори, но Персефона не реагира, дори не потръпна под изгарящия му поглед.

Хадес отново се обърна към Нико. Погледът му омекна малко. Вече бе каменен, а не стоманен.

— Няма да разказваш това никому.

— Не, господарю — съгласи се Нико.

След това богът погледна към мен.

— А ако приятелите ти се разприказват, ще им отрежа езиците.

— Знаех си, че няма да ни разочароваш — казах.

Хадес погледна към меча. Очите му бяха пълни с гняв и с нещо друго — копнеж? Той щракна с пръсти. Фуриите полетяха от върха на трона му.

— Върнете меча в пещите — нареди им той, — останете с ковачите, докато е готов, и после ми го върнете.

Фуриите полетяха във въздуха с оръжието. Докато ги гледах, се зачудих колко ли скоро ще съжалявам за това си решение. Винаги

имаше начин една клетва да се заобиколи. Бях сигурен, че в момента Хадес търси такъв начин.

— Вие сте мъдър, господарю — измърка Персефона.

— Ако бях мъдър — изръмжа той, — щях да те окова в тъмниците си. Ако още веднъж пренебрегнеш заповедите ми…

Той не довърши. Сетне щракна с пръсти и изчезна в мрака.

Персефона изглеждаше дори по-бледа от обичайното. Тя приглади дрехите си, сетне се обърна към нас:

— Добре се справихте, герои — тя махна с ръка и три червени рози се появиха в краката ни, — смачкайте ги и ще се върнете в света на живите. Имате благодарността на моя господар.

— Наистина, той беше толкова мил — рече Талия.

— Направата на меча е била твоя идея — внезапно осъзнах аз, — затова Хадес не ни заръча мисията лично. Хадес не е знаел, че мечът липсва. Той дори не е знаел, че съществува.

— Глупости — каза богинята.

Нико стисна юмруци.

— Пърси е прав. Ти си искала Хадес да направи меча. Но той ти е отказал. Знаел е, че е прекалено опасен. Другите богове никога не биха му повярвали. Той би нарушил баланса.

— След това са го откраднали — продължи Талия, — ти си затворила Подземното царство, а не Хадес. Не си посмяла да му кажеш какво е станало. И сме ти трябвали да откриеш меча преди той да разбере. Ти си ни използвала!

Персефона облиза устни.

— Важното е, че сега Хадес прие меча. Той ще го довърши и така ще стане могъщ колкото Зевс и Посейдон. Царството ни ще е защитено от Кронос… и всеки друг, който опита да ни заплашва.

— И вината за това е наша — казах нещастно.

— Помогнахте много — рече Персефона, — може би малка награда за вашата дискретност…

— Разкарай се — рекох, — преди да те отведа до реката Лета и да те хвърля вътре. Убеден съм, че Боб ще ми помогне. Нали така, Боб?

— Боб ще помогне! — съгласи се весело той.

Очите на Персефона се разшириха и тя изчезна в дъжд от маргаритки.

Нико, Талия и аз се сбогувахме на терасата с изглед към Асфодел. Титанът Боб остана в двореца, като строеше къщичка от кости и се смееше гръмко всеки път, когато тя се разпаднеше.

— Ще го наглеждам — каза Нико, — вече е безобиден. Може би… не зная. Можем да го обучим да стори нещо хубаво.

— Сигурен ли си, че искаш да останеш тук — попитах. — Персефона ще направи живота ти черен.

— Трябва — настоя той. — Трябва да се сближа с татко. Той има нужда от по-добър съветник.

Не можех да оспоря това.

— Ами, ако ти изникне нужда от нещо…

— Ще се обадя — обеща Нико. Той стисна ръката на Талия, а след това и моята. Понечи да си тръгне, но след това ме погледна за последно.

— Пърси, нали не си забравил предложението ми?

Полазиха ме тръпки.

— Още мисля.

Нико кимна.

— Е, когато си готов.

След като си тръгна, Талия попита:

— За какво става дума?

— Нещо, което ми каза миналото лято — отвърнах, — възможност да победим Кронос. Но е опасно, много опасно. А за днес опасностите ми стигат.

Талия кимна.

— В такъв случай, свободен ли си за вечеря?

Не можах да удържа усмивката си.

— Как може да си гладна след всичко, което преживяхме?

— Ами — отговори тя, — дори безсмъртните трябва да се хранят. Какво ще кажеш за хамбургери?

Смачкахме розите и се завърнахме в света на живите.

---

[1] Boring (англ.) — скучен. — Бел.прев. ↑

ЗАГАДКИ

ОЛИМПИЙСКА КРЪСТОСЛОВИЦА

Провери колко знаеш за Пърси Джаксън и боговете на Олимп!

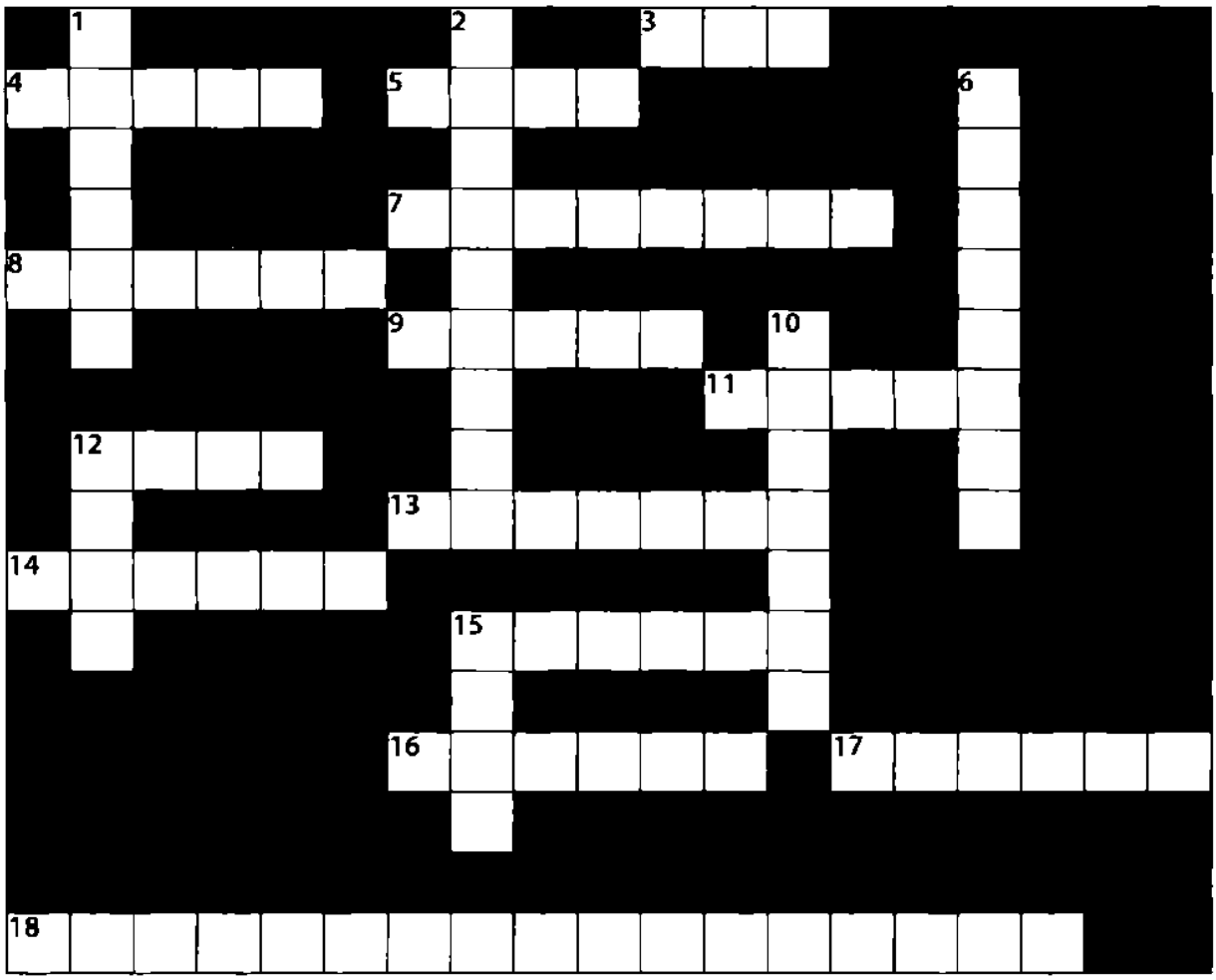

Водоравно

3. Майката на Зевс
4. Царят на Подземното царство
5. Богинята на победата

7. Богът на моретата
8. Мечът на Пърси
9. Братовчедка на Пърси, дъщеря на Зевс
11. Хидрите имат много…
12. Косата на Медуза е от…
13. Най-добрият приятел на Пърси
14. Месецът, в който е роден Пърси
15. Бащата на Люк
16. Господарят на времето
17. Кученцето на Ехидна
18. Лагерът на Пърси и Анабет

Отвесно

1. Братът на Пърси
2. Чудовище с глава и характер на говедо
6. Богинята на любовта
10. Нервно момиче, дъщеря на Арес
12. Господарят на небесата
15. Съпругата на Зевс

ИГРА НА ДУМИ

Открийте думите в буквената плетеница!

```
Ш Н У Ф Х Р Т П У Ц Я Ъ Ф К А М П Е Д Р
Щ А О Т Н М Л Ъ Д К Т И Т А Н К Е Л Н И
Х Ъ Л Д Ф А Т Р У М И Н О С П Л Ю Й С К
Ч Е И З Й К А С Н Х Я Т М Н П С Т Е Й Р
Ц А М Б У Е Е И Т И А Н А Б Е Т Л Т Е И
О М П С Б Г С С Е Н Ъ П А Н Т Л Ю К Ф Ъ
Х Е Р А Р Р Т О О М Н О Ш Е Т А В К Е Р
Т О Н А И О К Л П П Е Н Т Н И К О Е Н Д
Я Н Е Д А У Т Х Е Л А Б И Р И Н Т А Е Ъ
И У П В Р В Т О Н И К Л Е В Е Т Н И К Н
У Д Д В Е Ъ О Р Е Й Ч Ъ Л А С Ф И Н К С
С Е С Е Й Р К А Л И П С О Н А Н И М С О
Д Е Д А Л Т А К Л А Р И С А Н Я М А Н О
И К Р О Н О С В О Д Е М Г Е Р И О Н А М
С Е Т И Л П Н У И А Е Т А Й С Ъ Н Е Й А
Г Р Е М А Л Ф Ц Т И Б И Р И Н Т Е М О Т
```

Пърси, Хера, Кронос, Вертоп, Анабет, Рейчъл, Пан, Минос, Тайсън, Сфинкс, Нико, Титан, Гроувър, Кампе, Люк, Олимп, Дедал, Калипсо, Лабиринт, Рик Риърдън, Герион, Посейдон, Клариса, Бриарей, Янус, Клеветник

ДВАНАДЕСЕТТЕ БОГОВЕ НА ОЛИМП + 2

Полезен списък за всички на Олимп

Бог/ Богиня	**Сфера на контрол**	**Символ/Животно**
Зевс	Небето	Орел, мълния
Хера	Майчинство, брак	Крава (въплъщава майчинството), паун, лъв
Посейдон	Морето, земетресенията	Тризъбец, кон
Деметра	Земеделие	Ален мак, ечемик
Хефест	Ковачите	Наковалня, пъдпъдък — куцука смешно като него самия
Атина	Мъдростта, битките, полезните изкуства	Сова
Афродита	Любовта	Гълъб, вълшебен колан — така мъжете хлътват по нея
Арес	Войната	Див глиган, кърваво копие
Аполон	Музика, медицина, поезия, стрелба с лък, ергените	Мишка, лира
Артемида	Лова, девиците	Мечка
Хермес	Пътешественици, търговци, крадци,вестоносци	Вестителски жезъл, крилати шлем и сандали

Дионис	Виното	Тигър, лозя
Хестия	Дома, домашното огнище. Отказала се е от мястото си в съвета на боговете в полза на Дионис.	Жерав
Хадес	Подземното царство	Шлем на ужаса

КАРТА НА ЛАГЕРА НА НЕЧИСТОКРЪВНИТЕ

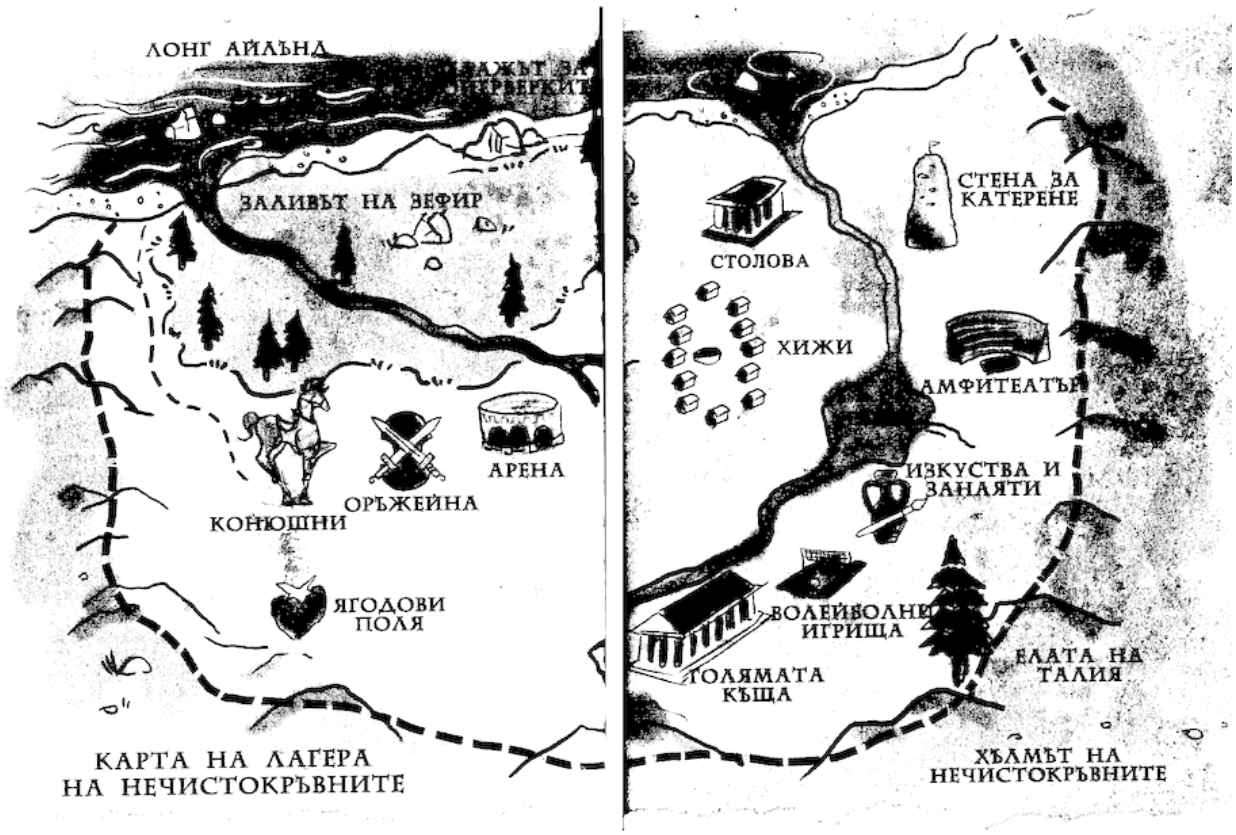

КУФАРЪТ НА АНАБЕТ

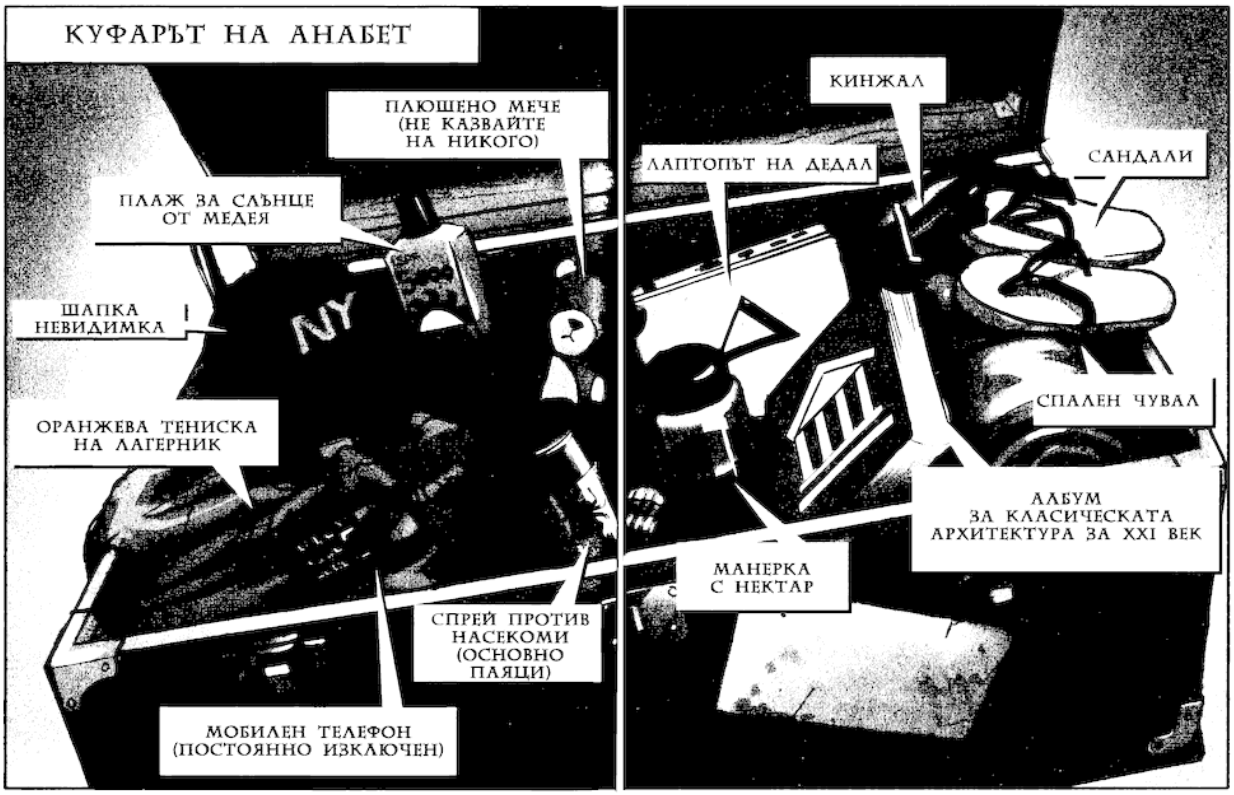

ОТГОВОРИ НА ЗАГАДКИТЕ

ИГРА С ДУМИ

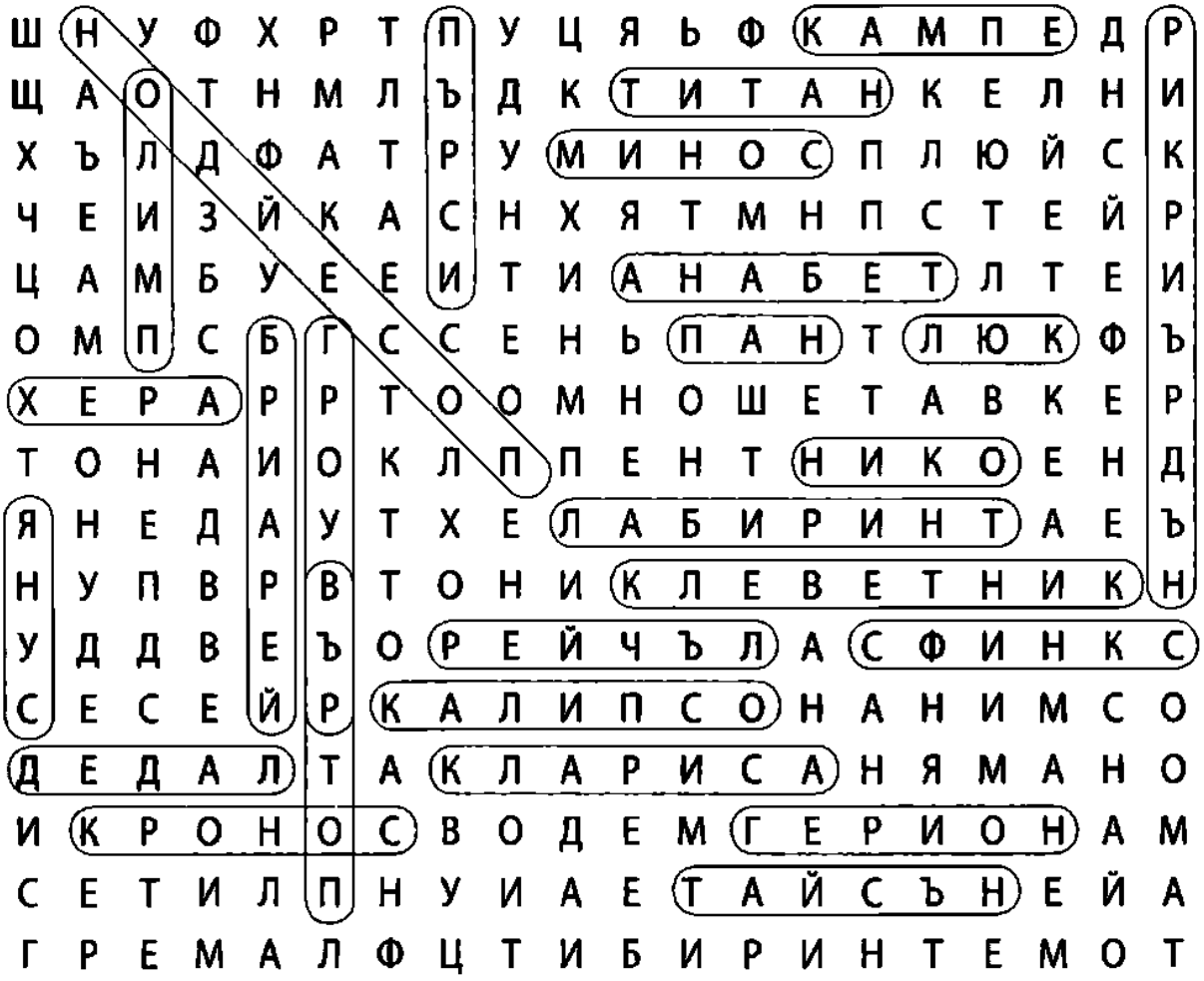

КРЪСТОСЛОВИЦА

Водоравно

3. Рея
4. Хадес
5. Нике
7. Посейдон

8. Вьртоп
9. Талия
11. Глави
12. Змии
13. Гроувър
14. Август
15. Хермес
16. Кронос
17. Химера
18. На нечистокръвните

Отвесно:
1. Тайсън
2. Минотавър
6. Афродита
10. Клариса
12. Зевс
15. Хера

Издание:
Рик Риърдън. Досиетата на героя

Корица: Мека
Формат: 13×19
Страници: 128 черно-бели
ISBN: 978-954-270-574-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.